

B III 18

LUCIAN COSTIN

33

PRIVELIȘTI ȘI REVERII

EDIȚIA I.

INSTITUTUL DE ARTE CRAFTICE „CARTEA ROMANEASCĂ”, SUCURSALA TIMIȘOARA.
1929.

B III 18

77

LUCIAN COSTIN

PRIVELIȘTI ȘI REVERII

ED. I.

INSTITUTUL DE ARTE CRAFICE „CARTEA ROMÂNESCĂ”, SUCURSALA TIMIȘOARA.
1929.

BIBLIOTECA JUDEȚIANĂ

CARAS-SEVERIN

REȘIT

Str. nr. 50

64/na

217/80

Celui mai ilustru savant al României

Domnului

Nicolaie Iorga

în semn de devotament.

Lucian Costin.

Ecourile veacurilor

(Poemul Nasterii României).

I.

Omul Preistoric.

Ce amplă-i firea și suavă
 Sub geana 'ntinsului azur!
 Mă urc pe umerii vânjoși și goi de munți
 Și 'n sus apoi, tot mai în sus
 Spre ale lor smălțate, albe frunți
 Privirea s'o rotesc spre adâncurile încropite 'n zare,
 Colò departe în molatecele larguri — de unde soarele răsare.
 Pe-acolo hoinărit-au moșii și părinții
 Lângă o apă lată și adâncă
 Cu scoici și pești, ce se ascund în sânul scund de stâncă.
 E-o apă fără nume cu o poveste lungă și străveche,
 Că fata rătăcită a unui uriaș aleargă dup'un sân de mamă,
 Că acolò e-o mare — mama ei, ce-avea o așteaptă și o chiamă.
 Eu — demult am rătăcit încoace, sus pe munți
 După o namilă de cerb și-o pasăre cu clonțul cât un drug,
 De-atunci eu seva vieții pe aci o aflu și mi-o pârjolesc pe rug
 Și ochii îi arunc în cele patru colțuri ale lumii
 Să caut făpturi de om și brațe albe c'ale mumii;
 Vreau graiul să-l învăț și nume să li dau sfioaselor meleaguri
 Ce-odat' vor străluci în viitorimea miilor de veacuri.
 ... Ce munți frumoși și cum privesc departe spre smaraldul din câmpii
 Și cum răsună văile de mugete și urlet,
 Cum forțotă prin vizuini în liniștea unui mister
 Noroadele de jivine, ce viața de-ochii mei o ascund
 Și colți în colți 'și 'nfig cerându-și sângele tribut,
 ... Când timpul sur le-acopere cu ale vremii valuri
 Și viața curge iar spumoasă între naltele ei maluri ...
 — O, unde ești putere, ce viață lumilor li-ai dat
 Și m'ai trimis și-aci să samăn eu din sacerdotica Ta mână
 Polenul sevei în orice colț, pe stâncă și pe orice rână
 Cu mine să încep o lume nouă 'n ale lumilor șiraguri,
 Din ochii mei s'arunc scânteia pentru-ale viitorimii temelii,
 Pe-ai vremii umeri suri să se înalțe temple și împărății! ...
 De ești Tu-acolo sus ... unde încă nime nu Te-a bănuit,
 Iluminează-mi calea ... pe aci ... spre apus și răsărit,
 Din coperișul nalt de munți și din smaraldul din câmpii
 Să-mi fac o casă largă și bogată ... pe-ale mele temelii
 Odată să se cheme țară ... nespus de mândră între 'mpărății ...

II.

Dacii, Geții.

Fărtați din largul țării, voi toți din văi și munți
 Ce Tracia ați apărat-o de atâția dușmani mari și crunți,
 Voi știți povestea lungă, ce-ați sorbit-o din paharul suferinții,
 Cum turmele de groază le-ascundeau prin peșteri ieri strămoșii și părinții.
 A viitorimei lege să o scriem noi pe ale noastre brațe
 Și să privim spre ceriuri, încotro Zamolxe cu o mână ni arată
 Un colț iluminat la miazănoapte, dincolo de-al nostru Istru,
 Străvechi meleaguri, pe-unde curge mierea vieții dela munte până la bătrânul Nistru.
 Voi fii, nepoți ce ați crescut lângă al țării piept și-a noastră mamă tracă,
 Să coborâm iar turmele și să pornim . . . într'acolò spre acele largi hotare,
 Să ni luăm pământul ce l-a binecuvântat Zamolxe dela munte pân' la mare.
 Priviți în jur, să mâneacă cu toții . . . gându 'ntors spre miazănoapte,
 Căci sufletul în plin polen ca mâine va suride 'ntre iluziile coapte . . .

— — — — —
 Voi Geți — de-acelaș neam și-a noast' străbună lege,
 Priviți în jur, cum joacă mieii și mioarele 'n câmpii!
 Stăpâni să fiți cu toții pe întinsurile largi și azurii
 Și-al vostru nume crească mare, în el să se ascundă Filip Machedon
 Și-atâția crai ce vor râvni să vă întoarcă osia istoriei străbune,
 Căci scris e pe alui Zamolxe frunte: un neam nemuritor,
 De îl acopere a vremurilor spuză — din nou renaște 'n altul peste secolii strălucind,
 Pe a istoriei râvnită poartă viitorul iar scriind . . .

— — — — —
 Ce culmi întinse . . . albe, negre, verzi sub poalele de nori,
 Și cum se joacă ziua cu amurgul, ce-o pândește dintre ulmi,
 Ce mare de cristale și rubine tremură acolo sus pe culmi,
 Iar turmele se 'nfundă 'n grasul verde . . . mana cea dintâi,
 Pe care noi vom odihni în prima noapte — primul căpătâi!
 Cum ne sărută brazii și stejarii cu frunzele ispititoare,
 Iar buzele ni cer pentr' un sărut plăpândeale izvoare!
 Și iarăși soare . . . brațele se'ntind în larg o pajiște să o măsoare
 Și alte două-trei . . . Binecuvântat fii tu pământ,
 Din care noi azi-mâine 'om încropi în sacrul muncii cânt!
 Binecuvântat fii tu pământ și brazda ta ți-o sărutăm,
 Ai tăi să fim — sub mâna lui Zamolxe noi jurăm!
 O țară tu să fii — hotare noi cu ale noastre brațe azi îți dăm
 Și Dacia tu să te chiemi —
 Frumoasă, mândră 'n ale viitorimei vremi! . . .

III.

Romanii.

„Salve Imperator“, tu ce te-ai urcat pe-al Romei tron
 Și-auguștii ochi i-arunci dela Atlanta până colo'n răsărit
 Și iar 'ntorci din miazănoapte până 'n aridul Egipt!
 Sub ochii tăi se 'ntinde o lume, 'ntreagă lume — lumea noast' romană,
 Creată de ai noștri vulturi cu-aripile 'ntinse peste largurile de Mediterană.
 Ilustre Jupiter, tu ce-ai trecut atâtea sceptre cezarilor din mână 'n mână
 Și-atâția regi purtatu-i-ai umili, tăcuți prin ale Romei arcuri triumfale
 Și ni-ai zidit împărăția cea superbă dintr' un semn al măreției tale,
 Privește-ne încă odat' din broabăda de nori, de-acolo din bătrânul tău Olimp
 Și dă-i iar sceptrul gloriei, augurii noului cezar,
 Tăcerea unui secol s'o acoperim cu aureola unui nou și larg hotar,
 Să ștergem cu-ale noastre aquile întâia brumă a unei rușini,
 Rușinea unui secol ce în „papyrus“ n'or însemna-o decât doar puțini.
 „Salve Imperator“, tu-alui Jupiter blând sfetnic, „Salve“ tu Traian,
 Pe ale Romei ziduri vechi, — prin pulbera de veacuri
 Din al tău nume să se 'nalțe noul far roman! —
 In coapsa mării noastre 'mpărății — incol' spre miazănoapte
 Un pumn se 'nalță până 'n nori din falduri suri de noapte
 Și iarăși se descleastă și degetele-i lungi se 'ntind departe 'n zări,
 Când ochii noștri sângeră 'n acele sumbre depărtări.
 Ci că pe-al Daciei țărîm hălăduiesc atâtea triburi de pitici,
 Căror li zice Daci — cu inimi de oțel, cu ochii mici și cu brațe de voinici,
 Ce Dacia o 'ntind și noui hotare 'mpărăției îi măsoară.
 Ca mâine Decebal va răsări aicea „ante portas“,
 Ca mâine acel pumn în miile de catacombe ne va încuia
 Și ne vom zbate 'n ele — ca mortul viu — acel profetic Ionas,
 Ca mâine poate al nost' Traian va îmbrăca o zdreanță de libert
 Și va apune al nostru soare 'n întunericul unui imperiu mut, vast și deșert . . .
 Dar nu . . . căci din divinul lui Olimp azi Jupiter ni-aruncă cuburile cu-alte sorți
 Și pe-ale istoriei valuri vom răzbi ca mâine pân' la ale Sarmiseghetuzei porți,
 Nu . . . noi n'am crezut în visurile pale
 Și nici privirile nu le-am întors pe-a sorții cale,

Străfulgerăm prin zările istoriei cu ochii înainte
 Și n'am crezut o clipă doar că ea vr' odat' ne minte . . .
 Nu . . . , p'ici sub ale gloriei străvechi portaluri
 Cu ochii 'nfiți în piept să treacă Decebal și-alui popor în valuri-valuri
 Și de aci în alte colțuri ale 'mpărăției din nou să-l împlântăm
 Și-al nost' tribut istoriei cu amândouă mâini 'napoi să-l înturnăm

*

Popor viteaz, ce-ai răsărit pe culmea unui secol aci pe ale Daciei meleaguri,
 Noi azi nu te-am îngenunchiat și nici pe Decebal nu l-am luat,
 Ne-am măsurat . . . vitejii cu viteji sub ale Sarmiseghetuzei porți,
 Căci scris ni-a fost . . . când cuburile au căzut . . . noi să vă împărțim
 Și pe-ale noastre brațe în sânge să vă altoim . . .
 Victoria ni fâlfâie azi ale noastre flamuri,
 Stăpâni să fim și noi și voi — altoindu-ne pe-aceleași ramuri,
 Lângă al mamei Rome sâni sorbiți al Romei soare,
 La răspântia uni veac vă chiamă Roma noastră
 Fii să-i fiți . . . acolo, unde nourii de miazănoapte
 Involbură adâncurile . . . la a imperiului fereastră . . .
 O Dacie . . . tu cel mai sacru unghiu al sacrei noastre 'mpărății,
 Sub portice romane . . . romană tu să fii!
 Surid departe codrii . . . cu jind se uită 'n larguri munții,
 Din suflet — suflet să li dăm în aurora viitorimii . . .
 Am tras azi prima brazdă . . . din ea răsune al nost' și-al vostru cânt,
 Daco-roman — pe-al nostru și al vostru larg pământ,
 Din Dacia fericite să încropiasc' o nouă, mândră țară,
 Din astăzi-mâine — din nourii istoriei o Daco-Romanie să resară . . .

IV.

Barbarii.**Popoarele Germanice.**

V'ați întrebat vr'odată, voi tovarăși, de ce zii noști cu fulgere au spumegat,
 De ce atâta valurile mării se încaieră cu noi, de ce pământul cască, de ce ura muge?
 Ne-alungă zii de pe munți și de pe țărături, ni-au secăt izvoarele și nu mai curg,
 De azi în sumbrul nostru Nord cărarea vieții ni-o întunecă un trist și lung amurg . . .
 Tovarăși, luați-vă ce-i de luat, averi-copii-femei și să pornim spre al Europei Canaan
 Atât de larg și mândru . . . acolò departe, unde'n veci ni va suride soarele mediteran!
 Sodomei livide voi spatele să i l întoarceți, să nu priviți cum ea se stinge'n fâșii sure de
amurg,
 De nici un strop să nu se-atingă buza voastră — toate apele și ale lor șuvițe blăstămu 'n
voi își scurg!
 Noi Goți porni-vom înainte — cu geniul nostru bun, ce mai 'nainte decât Wodan ne-a creat,
 Dar între gând și vreri — ce e mai scump — o țară geniul nostru nu ni-a dat . . .
 Să mâncăm deci toți . . . închideți, ferecați-o 'n inimi nostalgia,
 De azi 'nainte sora ei mai mare rîde-va în suflete —urgia.
 Pe colnici și prin văi, prin șesuri și pe munți cu ochii vecinic drept în soare
 Călcați și pâinea o luați . . . căci știți că cel mai mare dușman — foamea poate să
ne-omoare,
 Incolo alt dușman noi n'om cunoaște și nici de zii țărilor noi nu ne-om teme,
 Iar aridele buze spre al sevei nectar s'or întinde luându-și fiecare a vieții parte,
 Iluziile pline . . . din spuma grasă a vieții . . . dup' atâtea vreri deșarte.
 Veniți, veniți și voi Gepizi și Longobarzi spre alte țări cu un mai mândru soare,
 Veniți să ni 'mpărțim pământul gras, să vă luați suavele răzoare,
 Căci cel ce vrea — își ia — și asta-i doar în veacul nost' suprema lege,
 Că fiecare parte-și are — câte doruri ochiu 'n zare-și va culege . . .
 Veniți, aici avem o țară ca'n povești . . . ce-și zice Dacia ferice
 Cu bobi de aur și atâta grâu . . . că geme al ei pământ sub valurile largi de spice.
 Ci că stăpâni îi sunt Romanii, iar la hotare n'au decât doar pacinicii legionari
 Cu ochii blânzi, topiți în zări, pe coarnele de plug . . . povestitori din timpii legendari . . .
 E Dacia ferice . . . cu dumbrăvi și miei sprințari ce joacă 'n soare,
 Copii zglobii, ce ropotă sătui în sate și cetăți cu temple pline de odoare . . .
 Demult murit-au Cezar și August, Tiberiu și al lor temut Traian,

N'avem dușmani... pământul lor e-al nostru... oriunde am călca.
 Veniți în Dacia... stăpâni să fim de astăzi noi pe ea!
 Ce soare blând... se scaldă luncile în marea de smarald,
 Spre puful alb de nori s'alintă ciocârlii tăind văzduhul aromit.
 Femei, copii — voi brațele le 'ntindeți pe-al Daciei alb coviltir
 Să v'odihniți în Sudul tandru, dezmierdați de orice zefir,
 În țara aurului și a grâului — jucați și grijele în vreri voi le schimbați,
 În țara dorului noi am ajuns — popas să facem toți, fărtați!

Popoarele Mongolice.

N'avem pământ! —
 Pe 'ntinse, triste stepe viața dorurile 'n desnădejdi ni le-a topit,
 N'avem nici soare și nici cânt... și-atâtea turme ni-au perit
 Și poate mâine stepa 'n ea ne va topi...
 Dar nu, o totuși nu! Ai Asiei robi azi fruntea își ridic'. —
 Voi Huni, al nostru soare ni e dușman — dar oricât ne-ar pândi de pe-ale ceriului meleaguri,
 Un drept la viață avem, căci ea din ale pământului adâncuri ne-a chemat...
 Voi fii ai Asiei... Cumani și Unguri, fruntea sus — un secol azi pe nume ne-a strigat...
 Din munții goi ieșit-a soarta singură pe stepă cerul cu o mână azi să ni-l deschidă,
 Pe toți v'a binecuvântat, voi vitregi fii ai soarelui, în alba ei hlamidă.
 Sculați-vă... și sus pe cai... femei, copii... scuipați cu toții vitregul pământ,
 De care nu ne leagă decât blăstămul — avanul nostru legământ!
 Pe al Europii larg pistol stau țările ca niște mândre salbe deșirate,
 Acolo, unde soarele apune, deschisă e de secole a ei cetate...
 Cu ochii ficși spre azurul ei... vom dărîma în cale munții,
 Călca-vom turmele de Slavi întinse dela Volga până 'n Pont
 Și-om mătura cu ei pământul zburând spre noul nostru orizont.
 Voi Fini și Avari, Tătari și Pecenegi din ale Asiei unghere,
 Veniți, lăsați pământul vostru arid de păcate și mistere,
 Aici mustesc averi din lunci, câmpii și munți,
 Aicea crai și sclavi v'așteaptă cu-ale lor plecate frunți.
 Veniți de sărutați pământul gras cu ale voastre bice,
 Din orice plai să ias' și pentru noi azi ciucurii de spice!
 Sub ale soarelui sprâncene străluce 'n zare Daco-Romania,
 Aicea ni surîde azi Panonia, iar mai spre-apus colò Ausonia,
 Aici ni fug din cale toți, în spasmuri se ascunde împăratul dela Rîm,
 O lume a tremurat... iar apele l-au blăstămat al lor tărîm.
 Veniți voi Turci de sfărâmați ale Bizanțului porți ferecate,
 Femei cu umeri albi și bulbi de piatră le veți duce din cetate,
 Bărbați cu umerii cât munții — noii robi împinge-vor pe lanuri greul plug,

Pe toți pământul aicea vă va sătura
Și-o mare 'mpărăție — a voast' se va chiema.
Aci e Dacia, cea mai frumoasă dintre țările fără hotare,
Grădina largă a Ausoniei — stăpâni ea astăzi nu mai are.
Veniți voi Unguri și Cumani, Tătari și Turci din ale Asiei unghere,
Lăsați pământul vostru arid de păcate și mistere,
Departe aruncat-am noi în vânt ale Europei zăvorite porți,
De-aci grăi-vor secolii iluminând al vremii far și-ai noștri sorți.

v.

Voevozii și Cronicarii.

Plinitu-s'au a vremilor voroavă¹⁾ de când tu Doamne milosârdia²⁾ ni-ai dat
 Și **rodul**³⁾ nostru creștinesc întru a pravoslaviei credință pe cest tărîm l-ai ridicat.
 Lăudămu-te ai Vlahiei hii⁴⁾ volnici⁵⁾ și ai Moldovei voevozi și **blagorodnici**⁶⁾
 Că în a neamurilor istorii de-acmu⁷⁾ până în săvârșit) pornit-am a întrare,⁹⁾
 Că **neclătit**¹⁰⁾ am stat pe ale noastre **ocini**¹¹⁾ și de **hlăpii**¹²⁾ știut-am a scăpare.¹³⁾
 Pe-aicea **bulucitus'au**¹⁴⁾ ale Goșilor grozave **pâlcuri**¹⁵⁾ și ale Hunilor iscoade,
 Pe-aicea **bulucitus'au** Ungurii, Tătarii și Cumanii, ale **flămângiunii**¹⁶⁾ oști — **spăimoasele**¹⁷⁾
noroadе,¹⁸⁾

Ce au 'nghițit **crăii**¹⁹⁾ și ca lăcustele întinsu-au **varvarele**²⁰⁾ **politii**²¹⁾
 Și neamuri multe au nebunit, când soarele a se stânge au 'nceput;
 Dar voevozii noștri bizuindu-se credinței lor **pojarul**²²⁾ înapoi l-au 'nvârtejit²³⁾ și pământ
 l-au prefăcut.²⁵⁾

Din **Litfa**²⁴⁾ și din **Țărigrad** și dela **Tisa**, dela **Nistru** pe noi au pogorât a lumii **crudătate**²⁵⁾
 Și n'am știut de-ascunzătoare și nice nu am plâns de-a ei **nedireptate**.²⁶⁾
 Lui **Ștefan Mehmet**²⁷⁾ capul i-a plecat, când dela **Răsboeni** pornit-au a fugire,²⁸⁾
 Iar **Mateiaș**²⁹⁾ și al **Lehie**³⁰⁾ craiu **Olbrecht**³¹⁾ rugatus'au viața el să li lase a **hălăduire**,³²⁾
 Când papa dela **Rîm** auzit-au și de-alui **Ștefan** crăie,
De sârg³³⁾ atuncea l-au **blagoslovit**³⁴⁾ „nădejdea a biruitorului să **hie**“.³⁵⁾
 În istorii și letopisește noi scris-am cum lui **Mihai** în al **Ardealului** **olat**,³⁶⁾
 La **Beligrad**,³⁷⁾ norodu 'n cale i-a ieșit și **Domnului** 'n cetate s'au 'nchinat,
 Cum **Mircea** la **Rovine** au **pogorât**³⁸⁾ și pe 'ncruntatul **Baiazit** spre **Țărigrad** l-a 'nvârtejit,³⁹⁾
 Cum **Țăpăluș**⁴⁰⁾ dând oștii **vâlvă**⁴¹⁾ pe ieniceri, spahii, viziri în țape i-a primit.
 La noi **năvrapii**⁴²⁾ și **șlehticii**,⁴³⁾ **bașbuzuci**⁴⁴⁾ și nemeși din **Ardeal**
Fără județ⁴⁵⁾ atâtea veacuri țara ni-au 'ndrăgît-o cu **gâlceavă**⁴⁶⁾
 Dela munte pân' la mare dăruindu-ni **flămânzii** doar alor zăbavă.
 Nu, noi n'am **îndărăptat**⁴⁷⁾ — că brazda noast' am tras-o dela **Rîm**⁴⁸⁾
 Și aici noi stăm — prin munți și văi — pe-al nost' nebiruit tărîm.
 Nu, n' avem **greimi de oști**⁴⁹⁾ — dar nice în pierzare nu ne-am deslegat,⁵⁰⁾
 Am stat și stăm de pază la ale istoriei **strimțuri**.⁵¹⁾
 Munți de leșuri îngrășatu-ni-au pământul dela munte pân' la mare,
 Iar pe crestele de iatagane scris-am cu **osârdie**⁵²⁾ „**Vlahia Mare**“.

Pe ale Nistrului bătrâne maluri scrisu-i-am și împăratului de Mosc
 „Deșertăciunea dă-li Doamne noroadelor ce numai lăcomia o cunosc“.
 Tu mare mucenic Dimitrie, **biruitor de limbi**⁵³⁾ ce fâlfâi ale noastre steaguri,
 Pogori orânduind lumeasca noastră grijă aici pe ale Daciei meleaguri,
 Iar voi, mari vornici, hatmani și dragi boieri, sub pașii căror vremile se scurg
 Priviți **tutinderea**⁵⁴⁾ spre al vostru Domn și blândul lui norod — **pojala**⁵⁵⁾ atâtor veacuri
 ce-o să vină —
 Stăpâni să fiți și voi și el... și nu străini în Dacia străină!...

Note. 1) Voroavă = cuvânt. 2) Milosârdie = milă. 3) Rod = popor. 4) Hii = fii. 5) Volnici = liberi, independenți. 6) Blagorodnici = nobili, boeri. 7) Acmu = acum. 8) Până în săvârșit = pe vecie, pururea. 9) A întrare = a intra. 10) Neclătit = neclintit. 11) Ocină = moșie. 12) Hlăpii = răutăți. 13) A scăpare = a scăpa. 14) A se buluci = a se aduna, a se concentra pentru atac sau retragere. 15) Pâlcuri = cete. 16) Flămângiune = foamete. 17) Spăimos = înspăimântător. 18) Norod = popor. 19) Crăie = domnie, țară, regat. 20) Varvar = barbar. 21) Politii = forme de guvernare. 22) Pojar = pericol mare. 23) A-l învărteji pe cineva înapoi = a-l trimite înapoi, a-l respinge. 24) Litfa = Lituania. 25) Crudătate = cruzime. 26) Nedireptate = nedreptate. 27) Mehmet = Mohamed II. 28) A fugire = a fugi. 29) Mateias = Matei Corvin. 20) Lehia = Polonia. 31) Olbreht = Albert. 32) A hălăduire = a scăpa. 33) De sârg = degrabă. 34) A blagoslovi = a binecuvânta. 35) Să hie = să fie. 36) Olat = ținut, țară, teritoriu. 37) Beligrad = Bălgrad, Alba-Iulia. 38) A pogori = a năvali, ajunge. 39) A învărtigi = a întoarce, cf. No. 23. 40) Țăpăluș = Țepeș Vodă. 41) A da oștii vâlvă = a încuraja oastea. 42) Năvrapii = cetele de jefuitori. 43) Șlehticii = nobili poloni, 44) Bașbuzuci = voluntari turci. 45) Fără județ = fără cugetare, judecată. 46) Gâlceavă = ceartă, băjenie, răsmeriță, războiu. 47) A nu se îndărăpta = a nu se da bătut, înapoi. 48) Rîm = Roma. 49) Grcimi de oști = oaste numeroasă. 50) A nu se deslega în perzare = a nu pieri, a rezista. 51) Strimțuri = locuri înguste, periculoase. 52) Cu osârdie = cu zel. 53) Limbi = popoare, noroade. 54) Tutinderea = pretutindenea. 55) Pojală = fală, glorie, mândrie. **L. C.**

VI.

Fanarioții.

Moldavie, tu binecuvântat pământ
 Al celui ce se chiam' Ștefan — eroul sfânt,
 Ferice fii în veci și tu și a ta soră Valahia,
 Surori ce vă cunoaște al nostru padișah
 Și în istorie vă 'nseamnă de atâtea secole împărăția!
 Demult rotit-au deasupra voastră ochii lui Allah,
 Demult avizii vulturi prins-au cu-ale lor aripi să vă măsoare
 Și 'n ale voastre dragi broboade cuiburile să-și întindă dela munte pân' la mare.
 Voi știți din ale istoriei adâncuri acui a fost mândrul Bizanț,
 Cum pravoslavnicile noastre oști ținut-au doar o largă 'mpărăție,
 Cum padișahii poala lor asupra-i și-au întins strigând „a noastră o să fie“.
 De-atunci străini în țara noast' străină privit-am al istoriei areopag
 Furând din când în când un zimbet vremii aci 'n Fanarul nostru drag.
 Sultani cu ochi de fulger fulgerat-au și Europa c' o privire
 Scuipând din buzele spumoase istoria popoarelor și-alor mărire...
 Înțoarceți-vă ochii triști spre noi și în pământ ascundeți-vă Brâncovenii,
 Căci tot ce-aveți în cuibul vost' de șoimi — de astăzi noi chiema-ne-vom moștenii.
 Venim să sărutăm al vost' pământ noi fii ai mândrului Fanar,
 De azi să scriem noi istoria — iar voi să fiți doar privitori umili ca la altar.
 Păzi-vom ale voastre legi cu-ai voști boieri și-ai noști armași,
 Zidi-vom mănăstiri și noi și târgurilor li vom da pecețile domnești,
 Iar marii vistiernici măsură-vor gândurile noastre în peșcheșurile voastre obștești.
 Voi boieri din largul țării, fie ai voștri toți „vecinii“,
 Din bobul vost' de aur, din pământ răsără galbenii ca mărăcinii.
 Sorti — vom ocini fiecăruia și turme și odoare
 Și fiecine 'și va lua cât ochiul va cuprinde 'n zare,
 Căci geana voast' ascunde acea nebănuită lege,
 Din care fiece cristal e mult mai mult — decât o minte ar înțelege.
 Veniți, veniți voi fii ai mândrului Fanar
 Să ni 'mpărțim surorile, ce ni le dă azi padișahu 'n dar!
 Vestiți voi clopote al secolilor fâlțait, căci azi pogoară noul domn,
 Din Putna pân' la mare în mormânt străbunii să tresară 'n somn,
 Ai voștri voevozi din tainicele cripte să ni 'ntindă mâna
 Binecuvântând — pe acei ce vor domni pe-al vostru strămoșesc pământ —
 In clipa unui veac, în care noi intrăm c' un sacru legământ...

VII.

Cuza Vodă.

„Țara era totul pentru dânsul, țara pe care a întemeiat-o, pe care a știut să o reprezinte cu demnitate și pe care a putut s'o părăsească fără blestem. Astfel de viteji nu se formează prin nici un exemplu și nici o lectură, ei se nasc.“

N. Iorga în conferința sa din R. Vâlcea a. 1909 „**Cuza Vodă și dușmanii săi, a doua zi după detronare**“.

Prin sumbre depărtări lung te priveam, tu blândă Românie, 'n visurile legendare,
 Cum negurile s'alintau încet spre crestele de munți, cum răsăria cărare de cărare,
 Când stropi sfioși de soare îți sărutau tăcerea genelor întredeschise,
 Când tu cu mâna-streșină mă căutai în dimineața blând' a unui răsărit de soare.
 În lunga noapte a unui veac ai suspinat pe-ale istoriei sumbre cărări
 Și-atâtea mâini se 'ntinseră spre ale tale alțițe se le smulgă de pe umerii tăi albi.
 Prin largurile dimineții te-am zărit, iar mâna ta eu am simțit-o pe-a mea frunte,
 Al tău eu sunt, iar tu a mea, azi să ne cununăm — o zână cu flăcăul cât un munte,
 Al vremilor sărut să îl sorbim — e al nunții dar pe buza ta și-a mea,
 Iar zestrea noastră — azi polenul unui vis — noi țării să i-o dăm,
 Pe culmea unui veac sărutul nost' „unire“ în istorie să-l încreștăm.
 Veniți, veniți clăcași din largurile țării aci aproape la al mamei sân,
 Veniți șoimani aci lângă al vostru domn, al României mire, noul vost' stăpân!
 Pe brazda gliei vom pleca azi frunțile și-om săruta al nostru strămoșesc pământ,
 Din robi de ieri — să fiți stăpânii cei de azi și cei de mâine,
Să știți că țara lui Ștefan și alui Mihai e codrul vost' de pâine!
 Topitu-le-am în alte griji mormanele atâtor vitregii.
 Pecețile azi vouă vi-le 'mpart — lacrimile sfinte ale miilor de bucurii,
 Domni-voiu eu și voi — dela zidurile lungi de munți pân' la străbuna noastră mare,
 A noastră-i țara de-azi — din miazănoapte pân' la ale Dunării hotare...

*

Am fost un domn, al României eu am fost
 Și tuturor li-am dat câte un talisman din scundul vremurilor scriin...

Azi plec pândit de-ai țării demoni... hotarul țării îl sărută astăzi un străin,
O lacrimă și inima-mi sermana vor rămâne însă vouă moștenire,
Mă duc mânat de vitregi vânzători, de-acei ce poala 'mi sărutau cu-atâta umilire,
Mă duc, dar Cuza între voi cutreera-va iar cătun după cătun
De sfat cu voi... să-i strângă iarăși mâna bunului bătrân,
Ce cu o lacrimă 'și îngroapă fruntea 'n faldurile hainei sure
Și iarăși capul își ridică să 'mpărțim năvalnicele grije atât de dure...

Rămâi cu bine țara mea, tu blândă Românie, pururea fericie, pururea frumoasă,
Cărările istoriei azi ne despart, . . o lacrimă a ta o simt încă fierbinte,
Zglobiul nostru fiu — sprințarul vis — sărută-l și îl crește înainte!

VIII.

Carol I, Ferdinand I.

*Tu, ce te arăți din ale vremurilor neguri, ce ai urcat de-atâtea ori ale istoriei Golgote,
 Tu, ce 'n dâra visurilor noastre odat' trimisu-ni-ai ai țării blânzi auguri,
 Tu sfânt pământ al providenței — spre care noi am mâncat pe ale aquilei aurite aripi,
 Fii binecuvântat, și tu și-al tău popor, pe care încă dela Ștefan și Mihaiu în frunte nime
 nu l-a sărutat*

*Și pe-ale Golgotei culmi de-atuncea nime buzii însetate stropul vieții nu i-a dat!
 Când clopotele libertății ale Europei porți în cele patru vânturi le-aruncară,
 Moscali și Nemți, Turci și Maghiari pe tine atunci de pe-o Golgotă pe alta te 'nălțară
 Și încă alte haine de pe-ale tale altife, de pe umeri vrut-au să-ți desprindă ...*

*Vrăjmașii tăi erau prietini și vecini, prietini cei mai acerbi vrăjmași,
 In valurile vremilor vâsliau însă atunci medievali, nepricepuți plutași ...
 Al poftelor șivoiu întorsu-l-am, o Românie, cu latul pustii dela Grivița, Smârdan
 Călcând pe ale semilunei cornuri, călcâiul implântând în visul ei avan.*

*Departa negurile în ale istoriei genuni le-am ghemuit
 Și un mai mândru soare din vise și din brațe țării noi i-am plăsmuit.
 Intors-am oardele barbare, ce vise au vrut să-și împletiască în al nostru caier,
 Intors-am uraganul dela Plevna și Oituz, ce adânc mugea în valurile lui de vaier.
 Haini din cele patru colțuri ale lumii 'nfiptu-și-au păgânii piteni
 In broabedele tale, mărgăritarele de codri și de munți,
 Iar alții atunci te-au sărutat ca Iuda furându-ți tot argintul mândrii tale frunzi ...
 S'au dus ... azi toți în cele patru vânturi topindu-se în zarea cea adâncă,
 Topitu-s'au prin codri și prin smârcuri sorbind avanul vis din pieptul larg de stâncă ...
 Nălțați voi turle azi tămâia unui psalm în 'naltele adâncuri*

*Spre Acel, ce secolii-i adună și istoria o scrie din al slovei strop de strop,
 In care gândurile sunt ochii, iar visele sunt brațe ce desgrop' ...*

*Pe a istoriei cărare porni-vom azi din nou la drum
 Cu ochii drept în soare — de-o fi nor ori pulbere de fum.
 Ale coroanei noastre margini tivitu-le-am cu-al nostru sânge,
 In care ale sufletului raze suride-vor departe 'n viitorime
 Și 'n noi și 'n tine topi-se-vor fiorii de micime.*

*L-avem în brațe al nost' pământ
 Și noi și tu — l-om ține cu un sacru legământ.*

Privi-vôm azi și mâine ca și ieri cu ochi de vultur largile hotare,
Ai României fii să aib' un loc sub soare dela Tisa pân' la mare.
Ne-au sărutat suratele fiice
Cu ale lor setoase buze de atâtea ori,
Azi ȧata cea mai mare Transilvania privitu-ne-a adânc în ochi,
Iar Bucovina, Basarabia 'ngropatu-ni-a pe baze al lor sărut
Și toate fetele le-avem la-al mamei sân,
Privighitori din alte vremi — ce știu ce e al mamei sân.
... Dormi Ferdinand?! — Nu, n'am loc în cripta mea,
Departate ochii-mi sunt... să știu ce soare-i azi în țara mea...
Nu, nici eu nu dorm... și gândurile-mi pleacă iureș
Spre-al țării soare — să știu unde răsare și apune...
In cripta mea e somnul al vieței vis,
Intre feericile abisuri — să-mi văd al țării paradis.
Nu, nu dorm nici eu,.. visatu-m'am iar cu Osman,
Ce mă 'nțepa 'n priviri furându-mi gândurile la Smârdan.
Nu, să nu dormim,.. e lungă a istoriei neprihănită cale
Și n'am voi în cripta vremii — sora noast' istoria să ne înșale...

IX.

Noi și Voi, Epigonii.

Stăpâne al îndurării, Tu ce-arunci sămânța Ta, din care îți resar popoare mari și mici,
 Din care am răsărit și noi pînă la vremea brazde largi, poporul Tău de mucenici,
 Lăudăm-Te aicea pe-ale lumilor fărîmi, ce 'n graiul nost' se chiamă și pămînt,
 Cântare Ție, Celui din 'nălțimi, ce ne-ai îmbrăcat cu-al milei Tale alb vestmânt
 Și ne-ai purtat prin secolii legendari urcându-ne pe ale visurilor culmi,
 Mărire Ție, Celui din 'nălțimi, Tu ce surizi și 'mparți lumina fiecărui strop de slavă,
 Tu ce surîzi sub glia grasă, din buzele de stânci ori din gheorghina cea suavă,
 Auzi-ne sus în 'nălțimi, primește al nost' prinos broboanele fierbinți dintre pleoape
 Și fii deapănarea 'ntre noi, cum optsprezece secole ni-ai fost atât de aproape!
 Noi cei de azi în cei de ieri și iarăși voi în noi, cei epigoni de mâine,
 Pe Tine aicea te-om reprezinta și a Ta împărăție Ție îți vom ridica, stăpâne.
 N'am măsurat cu ochiul nici cu gândul vecinicia și nici deșertăciunile mării,
 Căci e nebun acel ce 'n valurile vremii se aruncă căutând prin besnă diadema fericirii;
 Nu, Romani am fost în candide virtuți, cu ele noi vîslit-am prin al vremilor noian
 Și nici o clipă nu am șovăit noi lângă Tine, lâng' al Tău și-al nost' Traian.
 Atâtea fulgere din alte lumi străfulgerat-au ieri divinul Tău pămînt,
 Că 'n noaptea umbrelor de veacuri răscolitu ni-au și morții în mormânt
 Și-atât potop s'a scurs ieri dintr'un veac în altul dela munte pînă 'n Pont,
 C' abia o mână am putut-o ridica în sus căutându-Te pe tine 'n sumbrul nostru orizont.
 Dintre perdelele de nori din veac în veac Tu ni-ai surîs cu mîia 'ntînsă spre al nost' tărîm
 Și glas de duh noi am auzit... și 'ntreg potopul iar s'a scurs încoi' spre Crîm,
 Iar codri și răzoare prinsu-le-a să le sărute vîntul unui secol rar,
 Ce în istoria unui popor se învrăstează „soare, soare — al dumnezeirii har“.
 Nu, oști nu avem și nici pe spadă nu vom scrie al Tău nume,
 Nu, ci pe-ale noastre vechi virtuți, cu acestea un erou își face cale 'n lume,
 N'avem dușmani, căci o virtute ca a noastră orice zid de uri îl darmă
 Și 'n besna unei lumi — lumina Ta e cea mai sacră armă.
 Noi, pășim 'nainte... cu ochii 'n suflet și sufletul spre Tine,
 Privind de pe ale istoriei înalte plaiuri spre a lacrimilor mare
 Ce-adîncă s'a întins... cu uriașe maluri dela Tisa pîn' la Nistru,
 Din care pietrele-au rămas, fărîmi la fund, ce altei mări le mână azi bătrînul Istru.

Noi, epigoni de azi privit-am secolul în față
Cum visul Daco-României în brațe astăzi îl resfață;
Privighitori din cele patru colțuri ale țării înălțați-vă al vostru cânt,
Prin glia vremilor arunce mâna noastră bobul sacralui pământ
Și un mai mândru soare azi... și pentru noi să-l încropiască,
Iar din a lacrimilor mare... o altă mare, de spice 'n valuri să ni crească...
Voi?! — voi cei de mâine, ce v' ați născut ori încă nu din noi,
Azi-mâine sufletul — 'nainte de-a vă naște — 'ntreg din noi vi-l dăm,
Căci n' am vrea ale visurilor culmi numai cu ale noastre vise să le măsurăm,
Azi-mâine fi-vom noi fosilele de pietre, din care voi veți ridica ale istoriei mărețe colonade
Și vor surîde mai departe 'n viitorime acele ce-azi mijesc abia în însoritele răsade.
A vremii poartă vi-i deschisă... iar dac' odat' din tainițe de criptă mâna noi vom ridica
Și 'n noaptea visurilor noastre... glas de om pe voi v'a întreba...
In sunete de clopot și psalmi de mucenici 'n adânc să ni răspundeți
De-i soare ori e nor, pe-al țării cer... de-i viața 'n vis ori visu 'n viață,
De sunteți voi moștenii — ori alte litfe pe al nostru piept iar se resfață.
De-o fi soare, de-o fi nor — priviți cu ochii fiși în viitorime,
Căci dintr' al țării nor surîde-va un și mai mândru soare 'n înălțime.
Iar chezășia noast', a unui mare secol, v'o dăm și vouă... un mândru crai,
Al vremii talisman, cel mai strălucitor și tandru... regele Mihai.

Lui Eftimie Murgu, marele bănățean.

(*Apoteoză*).

Bronzate far din soclul unui falnic veac de ieri,
Ce-avea ai iluminat ale Banatului cărări
Și ai stropit cu raze ale vitregiilor dureri,
Banatul Ți se 'nchină 'n ruga lui cu smirnă și stâlpări...
Depart, peste-ale Carpaților adâncuri fâlfâiau
Depart 'n cele vremuri ale visurilor noastre flamuri,
Când ochii Tăi prin ale viitorimii neguri fulgerau,
Când al istoriei stejar vuia în coapsă și în ramuri...
Când binecuvântata-Ți mână... a avea 'ntinsă sus spre cer
Din mii de mâini ajuns-a spre Acel stăpân din înălțimi,
Ce lumile direge ori le-ascunde 'n praful de eter,
Ce neamuri le ridică ori fărîmă'n scundele micimi...

De veghe în străbuna cetățuie a unui ideal
Ai stat în lunga noapte a spasmurilor noastre milenare,
Al zbirilor puvoiu lovitul-ai adânc din val în val
Și-ai arătat că și Banatul are inimi legendare.
Preot al marilor idei pe-al nostru milenar meleag
Tu vei trăi etern în noi și 'n epigonii cei de mâine,
'N al visului altar Banatu 'și vrea pe fiul cel mai drag,
Căci sufletele tari de-apururi în viață vor rămâne.

La biserică.

Un daugăt lung, cucernic, tainic
 Coboară 'n văi și lunci dela biserică din deal.
 Ca niște duhovnici drepți în semn de rugăciune
 Privesc în sus spre înălțimi tăcute turlle
 Și în acest balsam de liniște și aromire
 De-un veac veghiaz' lăcașul în a vremii adumbrire.
 Cu coapsa ruptă de un brad se razimă bătrânul nuc
 Privind aevea centenarul cum brațele îi tremur, se usuc'.
 În jur un cimitir, din care ronțăie nimicnicia,
 În praful ei din scunde tainiți își doarme somnul vecinicia.

Pe cărăruile ce scapără în alburii de soare
 O salbă deșirată de puncte negre urcă 'n sus . . .
 Cu pletele argintii și fruntea 'n nourii de gânduri
 S' apropie încet bătrânii satului în rânduri-rânduri
 Și 'n dangătul greoi și sumbru ca un ison de mucenic
 Ei fruntea o ating . . . Ce mare-i Dumnezeu și omul cât de mic!
 Și 'n sufletele lor crispatе de șivoiul vieții efemere
 Străluce aurul credințelor străbune, pace-mângâiere.
 Mireasmă de tămâie. — Glas împărătesc răsună din altar,
 Stăpâne al lumilor de astăzi și de mâine — ce minunat e al tău har!

... Și celor din morminte viață dăruindu-le.

Din stori lungi de nori zăbranic greu
 Se 'ntinse peste adâncuri, depărtări
 Și firea văduvită își cernise blânde-le-i cărări,
 Când sacrilege mâini pe crucea Ta Te-au ținuit,
 Când ochiul Tău îl scăpătai în jos trudit . . .
 Cum tremurără cei ce apoi depe cruce Te-au desprins,
 Când soarele s' ascunse vuint prin lumile adânci,
 Ce numai gândul Tău vre-odată le a cuprins . . .
 Și în mormânt apoi Te pogorîră 'n giulgiul funerar
 Acei ce pe 'mpăratul unei lumi îl răstigniră ca pe un tâlhar.
 În pieptul lui atuncea Te-a îmbrățișat bătrânul nost' pământ,
 Iar Tu l-ai sărutat cu-al morții sacru legământ . . .

— — — — —
 Tăcere de zăbranic — somnul, bun tovarăș lângă ea veghia,
 Prin noaptea adâncă îns' un punct aevea tremura . . .
 Și punctele din giulgiu 'n raze purpurii prin pietre străbăteau,
 Când mâinile străjerilor de sulitele mute se lipcau . . .

— — — — —
 Era . . . cum numai la 'nceput era,
 Când o lumină pe-a'ta o crea.
 Era întâia mână, mâna Ta ce din mormânt se ridica,
 A împăratului ce moartea n'învinșă 'ntâiașdată o călca . . .

Din mii de guri —
 Cătune, lunci păduri,
 Răsună și-azi 'n al firii dom,
 „Mărire Ție, împărate — om!”
 Osana Ție, ce împarți aevea miile de sorți,
 Osana Ție, Tu Christos ce-ai înviat din morți,
 Cărările viitorimii omenirii deschizându-le
 . . . Și celor din morminte viață dăruindu-le!

Vecernie.

Un dangăt rar . . .
Se strecur suflete aromite
Cu pași timizi de-al izbăvirii prag
Și 'n ritmul dangătului rar
Bronzate mâini încet tresar
Și fruntea o ating sfielnice pentru o cruce
Un sfeșnic pâlpâie din când în când,
Iar picurii tăcerii cad
Duhovnicele suflete crispând . . .
Și iarăși din altar o mână le binecuvântă,
Ale evangheliei miresme le înalță, le avântă. —
Plecate capete așteaptă harul sfânt de mir,
Ușoare suflete îl iau din al dumnezeirii larg potir . . .
Și iar se strecur sufletele aromite.
Și ca 'ntr'un vis tăcerea ușile le 'nchide
Când ultimele raze mor pintre firide . . .

Stăpâne.

Avea eu te caut, iar ochii-mi turburi
 Te-adastă în adâncurile din țării,
 Acolo, de-unde Tu
 Din miliardele de veacuri
 Cerni pulberea fiecărui punct,
 Intrepida naturii lege,
 Din care am încolțit și eu,
 Fărmă de viață în imensele-Ți împărății.

Stăpâne al lumilor de astăzi și de mâine!
 Avea eu Te caut . . . și parcă totuși iar Te simt în mine
 Când ochii îi ridic
 Ori în adâncu-mi îi cobor. —
 Tu m'ai creat și 'n crezul meu eu sunt al Tău . . .
 — De-aș fi o rîmă ori un fir ori însuși omul —
 Și voiu trăi 'n celula vieții urcând cărarea ei
 În clarul alb de azi ori besna unei nopți de mâine.

Tu, ce-ai zidit atâtea lumi din alte mii de lumi
 Și milioanele de sori — enorme și minuscule făclii
 Ce ard și ard în înfinitul unui înfinit —
 În ochii-mi blânzi privește-mă — un punct umil —
 Sunt eul Tău . . . în fața Ta eu trec
 Ca visul prin neant . . . și poate mâine
 Cine știe unde . . . unde o să mă renasc . . .
 — Al Tău eu vreau să fiu . . . un strop din ale Tale 'mpărății!

Glasul pământului.

*Eu sunt pământul,
 Rob al nădejzilor de ieri, de astăzi și de mâine.
 Eu sunt ogorul, lunca și pădurea,
 Prăpastia, genuna, munți ori codri seculari,
 Iar pieptul meu l-am împărțit în țări
 Frumoase, mari, mărunte aicea și aiurea,
 Din pieptul meu am făurit și tunul, plugul și acul și săcurea,
 Din pieptul meu a avea fulgeră fiorii nostalgiei,
 În el mijesc doar cântecele vremii, idealuri, dragostea moșiei.*

*Din seva mea
 Vă storc, vă dau argintul, aurul, diamantul,
 Din seva mea s' alint' narcisa, crinul și gheorghina,
 Iar lanurile mele-s o imensă masă de flori și bucurii
 Ce 'n fiecare an o-aștern pe pieptu-mi larg.
 În mine dorm ale acestei lumi bătrâne veacuri
 Și alte mii de 'nmormântate lumi cu ale lor meleaguri
 ...Departate 'n fund, în eul meu afund, afund —
 Acolo, unde voi nu le vedeți — nici ele nu răspund.*

*Eternul vost' ecou
 L-aud afund, afund în mine;
 V' aud cum cereți, cum mă sărutați avea cu o cruce
 În lungi mătăanii — pentru al sevei mele mir
 Ce-l dau în orice fir în cel dintâi suris al blândeii primăveri.
 Pe pieptul meu stau munții — ale voastre bucurii,
 În vâna lui străluce al vostru vis și-atâtea peritoare jucării,
 În pieptul meu le-a așezat odată Creatorul,
 Sub ochiul Lui să încropească viața, cântecele și ogorul. . . .*

*Eu sunt pământul,
 — Pe care-l cântă și săracul și 'mpăratul
 Ieri, astăzi și în ale viitorimii valuri
 Ce-or trece, altele-or veni și 'n mine toate vor peri —
 Nimicul din nimic și totuși doar eternul din etern.
 Spre El din înălțimi priviți măruntelor popoare
 Și-apoi spre mine — mică lume sub un mare soare,
 Căci orice aș fi — un soare sau un pumn de humă,
 Eu sunt viața 'n orice piatră, orice fir, un om ori viermele din spumă...*

Crepuscular.

I.

Mărgean crepuscular topit
 Din munți
 Se scurge leneș pe răzoare.
 De pe bronzate ramuri de-aluniș
 Îl stringe noaptea 'n pcoală pe furis.
 Pe-o cărăuie trece somnul aromit,
 O-apucă agale pintre ierburi
 Cu mâna lui de înger fâlșând
 Pe toate să le știe adormind . . .

Prin înălțimi plutește un punct,
 Coboară 'ncet
 Aproape-mai aproape spre vârful unui turn
 Și punctul crește într'un bulgăre bizar
 Cu aripi dantelate de purpurul crepuscular
 . . . Și ca un simbol din cine știe ce țărîm
 Pe-un colț stingher de cruce
 O biată barză 'n cuibul ei s'a așezat,
 Iar puilor un șerpîșor li-a aruncat . . .
 Și pliscul aurit spre mamă ei l-întind
 Și-i dau fărîma de viață rapacelui lor jînd . . .

II.

Apus trandafiriu de soare
 Prin vidul calm,
 Pe culmi:
 Rubine și safire.
 Prin crengi de ulmi
 O boare
 Sărută picurii de-argint.
 Din cupa lui
 Amurgul blând
 Atâtea flori le 'mbie!
 Prin firele de măgărint,
 Din schitul singuratic
 Glas cadențat de bronz
 Se stinge 'ncet — în fund
 Ca duhul unui muribund . . .

III.

*Lacrimă zăvoaielor
 Stropite 'ncet de umbre și de vis,
 Lung mijesc pădurile
 Ca într'un basm adânc de paradis.
 Freamătă pe căi în sus
 Un psalm sfios de boare
 Până un bucium îl adoarme dus
 În trandafiriul calm de soare,
 Când nori catifelati în roșii draperii
 Tiviți cu aur și ochiuri negre-azurii
 Se joacă cu șuvița bătrânului lor tată,
 Când uluit ciobanul stă cu fața 'mbujorată.*

IV.

*Ca un sihastru prins de-un dor de rugă
 Pe-o stâncă soarele în lunga-i cale s'a oprit
 Trecându-și după deget înc'odată
 Enorma salbă de cristale purpurii,
 Trei boabe însă se deșiră departe în coclauri sumbre
 Plutind ca niște pete roșii pe un ocean imens de umbre.
 Din pieptul culmei-mame sughită două fiițe-izvoare
 Spunând stăpânei blânde ruga cea de sară.
 Printr'o secară ca un codru se furișă un pitpalac spre cuib;
 Din broabăda de depărtări o boare 'nvie,
 Ispită dulce de busuioc și iasomie.*

*În pasul lin și cadențat
 Coboară turmele alene pe pripoare
 Și 'n urma lor — un val de dor și de suspin
 Năvalnic tună înspre sat . . .
 Când ferestruicile deschise una câte una
 Al inimei polen îl sorb, iar gene tremură într'una . . .
 Din turnul solitar agale un glas de clopot
 Ispitele le ferecă în colțu-adâncului din suflet.
 Trudite mâini porți și ferești le 'nchid încețișor,
 Când luna ca o zână dințre ulmi suride ușor . . .*

V.

Scapără departe 'n asfințit
 Crepusculul auriu-roz-violet,
 Țișnesc cupole, goticele turnuri
 Priviri, ce taie 'n fâșii lungi
 Uritul cenușiu
 În umbra zidurilor adormit.
 Din schitul solitar între tăcute alei
 Se strecură cu frunțile plecate
 Pe ușile în bolți pitite
 Călugării în glugi surii
 Șoptind din când în când
 Fărimiturile cele din urmă din Ave Maria . . .
 Și 'n dangătul ce îi petrece
 — Piosul duh al Celui din 'nălțime —
 Pe ulițe, prin marea vieții
 Se strecură ei unul câte unul
 Spre chilii —
 Un ultim dangăt — un salut!
 Din ochii trudnici și în candelile impietriți
 Priviri — lungi ca o dără de lumină —
 Scapătă în sus:
 „Osana Ție, Celui din 'nălțime!“

VI.

Ai sării stropi, stropi mici din cer
 Pic-picură prin crengi brodate în mister,
 Ici-colo freamătă un plop din rumene pedale,
 Din roșul-vinețiu pic-picură cristale;
 Prin volbura de umbre se mișcă puncte, linii . . .
 Pe ghizdurile negre de fântână
 Tăcerea voalată își cerne visurile-i, dulci ca de cadână.
 Din scocul trist, ce liniștea îl înfioară,
 Pis-picură doi stropi și-uritu 'n clipe îl măsoară
 La poarta țărinei de o măciucă răzimat
 Un moș străpunge zarea după un stol îndepărtat . . .
 Și 'n cet apoi picior după picior își trage 'n sus pe-o cărăruie
 Cu fruntea între două gânduri spre pacinica lui căsule . . .

Pe cărări.

Cărări stinghere . . .

Amurgul le 'mpletește pîntre degetele-i cenușii,

O siluetă blîndă — sara

Le 'noadă și le-ascunde în coșmarul orelor târzii;

Din draperii de nori

Picuri albi de lună

Stropesc tăcerea . . . iar răsar atâtea salbe de cărări

Ale iubirii, ale resemnării,

Din inima vieții câte reverii răsar, câte cărări! . . .

— — — — —
Un buciun lung le chiamă,

Dintr'o firidă de arini li-aruncă luna bobi de aur,

Dar iar îi pierd prin caierele de 'nălțimi

Și se înfundă apoi departe prin mistere de coclaur

Ca suflețele triste în potirul de tăcere . . .

Lună.

*Ce noapte de argint!
Din crengi de alei brodează luna un ajur.
Nimic în jur.
Pe-o partă dorul dă să între ca un fur.*

*Dorm munții de un veac,
Par niște turnuri diafane 'nfipte 'n cer,
Pustiu în ele și mister,
Doar pasu-mi îl aud într'un enorm ecou, stingher.*

*Cu capul răzimat de-un zid
Și fața drept în lună doarme un cerșitor,
Sermane chip de muritor! —
Un orologiu trândav rumegă al nopții miez ispititor.*

Ce noapte de argint!

*Orașul doarme dus,
Un stârv gigant, lungit pe culmi, cu-argint stropit,
De mii de secole 'mpietrit,
Pe treapta unui dom mijește lung un pelerin trudit.*

— — — — —
Ce noapte de argint!

Noaptea la stână.

O noapte albă, albă.
 În reveria unui vis
 Dorm depărtările,
 Mijesc cărările,
 Iar valea-i toată astăzi
 O spumă albă de argint.
 Pe pieptul unui deal sclipesc
 Cristale mari și mici,
 — Oițe 'și rumegă tăcerea lunii —
 Lângă colibă 'și stinge spuza'ncet cărbunii
 Și 'n toată, toată stâna
 Un pumn de viață nu e.
 Din plopii grei de alb polen
 Punctează rar o cucumea.
 Un câine capul își ridică
 Și 'n urlet lung tăcerea o despică.
 Din când în când
 În reveria lungă a unui vis
 O mână trudnicul cioban
 După oițele pierdute își agită . . .
 — — — — —
 Dorm munții albi — în larguri de poiană
 Tăcerea își sărută feeria-i diafană.

Moara fermecată.

Din scoc în scoc
 Se furişă a apei pulbere argintie,
 De-al vremii umăr sur
 Stă taciturna moară răzimată,
 De mâna vremii
 În nopţi cu lună fermecată . . .
 Un veac o ronţăie cu colţii,
 Iar noul ei stăpân — azi vântul
 Îi măsură păreşii şi tavanul bolşii.
 Doarme urîtul
 Pe o muche de fereastră,
 O scândură 'n cadenţă rară
 Tremură strident în putreda tăcere,
 În moara fermecată de mistere . . .
 Vechi porţi suspin' adânc,
 Ca nişte cerşitoare 'ntind departe o mână,
 Sughită moara lung
 În cântu-i jalnic şi prelung . . .
 Când vântul — aprigul, turbatul ei stăpân
 Din nou de zdrenţele-i o prinde
 Şi o zugrumă şi-o aruncă . . .

— — — — —
 Trudit apoi
 Şi el adoarme într'un colţ . . .
 — — — — —

Când iar
 Din scoc în scoc
 Se furişă a apei pulbere argintie,
 Încetul ca un basm din putreda tăcere
 Tivind a nopţii blândă poezie . . .

Târziu de noapte.

*Aud un glas și nu știu cine m'a strigat,
 Căci în chilia mea sunt singur... ceas târziu de noapte.
 Tăcerea 'și ronțăie urîtu 'n colțurile scunde:
 O pradă lividă în ceasurile pale, muribunde.
 N'aud nimic și totuși parcă... cine m'a strigat?
 Stau neclintit... și mă adulmec lung, mă caut
 Și în natura moartă a unui ceas târziu de noapte
 Aud cum uruie 'n adâncu-mi fiorii aproape-mai aproape,
 Cum amintirile resar în boabe sub streșina plăpânelor pleoape,
 Cum grăitoare gânduri forfotă 'n cetatea lor
 Străfulgerând prin negura de clipe neantul unui vis ispititor...*

— — — — —
*Când țeasta-mi grea pe mâini iar o ridic...
 Și ascult cum glasul se distramă... iarăși simt cum liniștea în mine
 Adânc, tot mai adânc încetul se coboară
 Și 'n ochii-mi mari și grei, ce pipăie urîtu 'n jur,
 M'am regăsit... Tiptil un gând se furișă în niște file rupte,
 Avea răvășite... să se ascundă 'n ele 'n cetișor
 Și să adoarmă iar în praful lor...
 Când în chilia mea bizară, tristă
 Un fâlțâit de umbre 'nghite ultimele licăriri
 Și toate tac... ca după visul unei fericiri.*

Dimineața.

O ceață deasă, alburie — acoperitură de argint
Brodată de a nopții neagră mână.
Dintre perdelele de nori țîșnesc
Deasupra mii de sulii roșii, reci
Și-adânc se 'nfig în ea ... ai dimineții soli!
Câte o ușă se întredeschide 'ncet ...
Pe prag întâia gură cască lung
Și ochii caută roată 'n bătătură.

Pe prispa largă un cotoi se 'ntinde
Lângă un os, prinosul unei nopți cu lună,
Cucoși din aripi bat rotindu-se 'n târcoale,
Când mieluseii și vițeeii 'ntâia mână
Cu ochii fiști prin gardul de nuiete o așteaptă ...
Din abajurul ceții n'a mai ramas nimic,
Un puf ușor, cu care un zefir se joacă 'n larg.
Pe-un coviltir stropit cu puncte albe,
Pe umerii de deal, ca dup' un vis
Străluce 'n reveria alb' a dimineții — satul.

Prin sat.

Își scaldă aripioarele din floare 'n floare
 Sfătoasele albine, fluturii zglobii,
 Surîd cireșii 'n horbota de sărbătoare
 Și blânzii ghiociei, ai primăverii cei dintâi copii.
 În uliță atâtea crisanteme — flori de soare,
 Ici-colo își răsfiră umbra imensele-i petale,
 Ferești deschise larg își sorb al liniștei nectar,
 Surîd livezile în verdea broabădă de har.
 Sub prispă câini cu ochii leneși, grei
 Își dorim în ticnă pacea lor dulceagă
 Ciulind arare urechile spre-o mierlă sus în tei.
 Un car lângă cârciumă așteaptă 'n lung popas...
 Bălanii 'și rumegă un pumn de iarbă
 În calmul alburii și sfânt de soare
 Privind din când în când spre moșul prins între pahare...
 Un roi de mărunței cu cărțuliile boțite
 Împlut-a ulița din stupul cel de școală
 Și-atâtea mâini s'agită pe răchiți iar după cuiburi, după ouă
 Și-atâția 'și implu sânul lor cu pușori și ouă.
 Prin bătături întră amiaza... calmă, dulce, blândă —
 La vatra încărcată stă, directică în ceasu-i de orândă,
 Cucoși din aripi bat, în prag îi cer o biată boabă.
 Prin nucii somnoroși și-aruncă coșul din plămâni iar caiere de fum.
 ...Și iarăși nime 'n jos și nime 'n sus pe drum...
 La poarta țarinei o mână 'ntinde urîtul ca un cerșitor,
 Spre sat o ia apoi trăgând încet picior după picior...

Secetă.

Un scârțâit prelung de car . . .
Crăpate miriști cască de o lună
După un dram de ploaie.
Al soarelui argint topit
Se varsă 'n valuri-valuri
Rănind întinsul încropit.
Prin zările pustii,
— Între enormele zăbrele —
Se furișă un nouaș,
Un trudnic pelerin de cine știe unde,
Să se ascundă 'n buza zării muribunde . . .

Lângă o troiță veche s'a oprit
Greoiul car; un moș 'și 'ntinde dreapta
Și 'ncet, în șoapte rare 'ncet la frunte-o duce . . .
Bălanii stau cu ochii fiși în soare
Parc' ar visa și ei de harul de pe cruce . . .
Și legănându-și gându 'n vremuri și amintiri
Bătrânul dragii săi iar îi îndeamnă
Și 'ncetul drumu 'n cenușiu i 'nfundă,
Când scârțâitul lung de car
Departe liniștea l-îngHITE
Ca un fior topit în vise aromite . . .

După ploaie.

*Trec norii 'ncet . . . lungi caravane
Prin largurile imensului azur;
Deschis e iarăși ceriul, pe tron bătrânul soare!
Din mâna lui petale albe, roze —
Sprințare raze șagalnic flutură prin ramuri,
Și stropii lor din frunze 'n frunze
Sărută unul câte unul căărăuia
Din brădet . . . E soare, atâta soare!*

*Cicorile potirul larg 'și l-au deschis,
Un fluturaș își scaldă aripioara în polen,
Când trei surate de albine 'n goană-l iau . . .
În pulberea de aur oacheșe răsuri
Privesc cu jînd la soarele de viață 'ndrăgostit.
Răsună luncile de glasuri și cavale.
Cu un fior . . . c' un semn pe toate le-a binecuvântat Stăpânul
Și iarăși geana firea și-o deschide,
Din ea în valuri gălgâie năvalnica viață,
Viața, viața . . . atâta viață!*

La coasă.

O mare lină de argint
E zarea până 'n fund departe,
Prin calmul alburii și blând
Străpunge un punct aeriene valuri
În rare fâlțări deasupra unei sălcii
Coborînd, . . .

De undeva
De-aproape aud bătăi de coasă.
În arșița de soare se topește un zefir . . .
Flăcăi cu capul gol și mâneci sufulcate
Înșiruiți frământă 'n brazde mari mătasa
Unui coviltir de plai.

Miros de flori și fân.
O coasă se ridică, scapără în luciuri alb,
În urmă altele . . . rînd-pe rînd cosașii
Răsbubuie în chiote din pieptul lor bronzat
Și 'n valuri-valuri crește rîsetul și voia bună
. . . Din noaptea unei șezători, din jocul legănat pe lună
Ori măritișul slutelor din sat, . . .

Târziu
Dintr'un desis de-arini
'Și 'ntinde sara degetele-i grii;
Coboară de pe plai flăcăii hăulind
Încet spre sat . . ., când pe o cărăuie
Doi ochi nurlii de fată 'ntre pleoape joacă
Până departe urmărind . . .

La secerat.

*Se leagănă spicele grele în vânt
Și lanul în valuri năvalnic s'avântă,
Din rumene boabe s'alintă un cânt,
E cântecul gliei ce lanul își binecuvântă.*

*Ici fete cu poalele prinse în brîu
'Și 'ndeamnă iar mâna prin spicele albe,
De colo neveste s'agită prin grîu,
Când bulbii de piatră li tremur agale sub salbe.*

*În freamăt și ropot cresc stropii pe frunți
Și cântecul muncii din seceri s'aprinde,
În urmă flăcării ridică iar munți
Din snopii ce-adastă deoparte sub brațul fierbinte.*

*O pară de vânt ca o limbă de foc
Obrajii-i aprinde . . . pământu-i o zgură . . .
Sub streșina mâinii un nor cât un smoc
Zădarnic privirile 'n larguri le mână, le fură . . .*

Toamnă.

*Cer plumburiu de toamnă.
Stau munții somnoroși
— Bătrâni străjeri ai blânelor câmpii —
Și sorb din larg tăcerea lungei reverii;
Prin porumbiști se furișă un vânt
Bobi mari de ploaie sămănând.*

*Nori plumburii de toamnă,
Neantul pare un muribund,
Sfios stă soarele 'n zăbrele ferecat,
Întreg polenul norii i-au luat . . .
Nimic în jur . . . tăcere . . . șoapte,
Iar ziua-i parcă . . . un târziu de noapte.*

*Mijesc departe codrii
Sub broabăda de umbre și de vis;
Pe cărării pustii doi călători întârziați
Privirile 'și 'nfig din când în când
În ochii 'ngândurați . . .
Când viața din adâncuri suspină rar și greu
Ca un fior prelung, ce îl adulmecă mereu . . .*

Peisaj polar.

Ce blândă pare și cuminte astăzi firea moartă,
 Pe umeri îi întinde iarna 'ncet hlamida-i albă,
 Pe gîtu-i orbitoare perle într'o argintie salbă,
 Gătită stă mireasa albă, dar cu inima deșartă...
 Lungi draperii de nori s'adină 'ncet și spânzură pe munte,
 Arare un teiu își numără mărgăritarele din salbe,
 Iar noaptea prin coclauri stă să i rupă diadema de pe frunte...

Prin brazii somnoroși alene fulguie o resemnare,
 În purpur i 'mbăiază soarele în calmul lui din jur,
 Cu violetul-purpuriu se drege sara pe-o cărare
 Și-o feerie 'ncet se stinge 'n glacialul abajur.

Pitit stă un cătun în faldurile splenului polar,
 Încetul inima-i s'aprinde într'un punct de luminiță,
 Târziu tăcerea îl sărută și-l ascunde 'ntr'o șuviță
 Și iar cătunul pare o stână părăsită la hotar...

Prin rariști de păduri se strecur forme diafane și bizare,
 Un cerb în goană de-undeva răsufală scurt și muge drept în lună,
 Departe un urlet lung în hăuri se prăvale, apoi pela hotare
 Se 'nșiruire o haită cu ochii aprinși de foamea aspră și nebună...
 Și foamea 'ncet o mână și adulmecă... și sânge cald ar vrea...
 Pe ulițele strâmte 'n sat tăcerea 'n clarul lunii azi o chiamă...
 Și fiecare partea-și duce strecurându-se cu prada grea
 Și-o rupe ronțăind și măruntaietele cu colții le distramă...

C' un gemăt greu și lung străbate un cal de undeva departe,
 Cu capu 'ntins spre lună 'n sângele, ce gâlgâie ca un izvor,
 Se zbate lung.. parcă i-ar cere vieții un ultim dram de parte...
 În tragedia unei clipe... 'n splenul diafanului decor...

Vrăjitoarea.

*Întoarce-ți privirea și pasul tău vag
Trudite călător . . .*

*Ascunsă 'ntre frasini în coapsa de munte,
Aproape de satul cu case mărunte
Pitită-i o veche bojdeucă pe putrezi uluci
Cu geamurl cârpite pe-alocuri cu hârburi și buci.*

*Tăcerea o taie un foșnet și-o umbră,
O hârcă zburliță, o mumie sumbră, —
Și mult e de-atuncea când ziua de ea a fugit,
Iar noaptea pe pragu-i e singurul oaspe iubit.*

*Un șarpe prin oale se strecură 'ncetul,
Păianjenii-i caută prin colțuri șiretul,
C'o mână îl prinde iar hârca, îl plimbă prin sân,
Din colții ei scapă un rînjēt satanic, păgân.*

*L-aruncă 'ntro țeastă și ochii-și întoarce —
În degete iarba vieții o stoarce,
Iar zeama fierbinte o doretică 'n vatră pe foc,
O viață o stinge — iar alta o pune la loc.*

*O fată azi moare — lung dangăt s'aude . . .
În hârburi o stinge, în șoptele-i crude . . .
Trosnește o bârnă în podu-i . . . e totul plinit
Și 'n neguri de gânduri adoarme azi lutu-i trudit.*

*Târziu, în ceas târziu de noapte
În rînjēt de visuri trezitu-s'a vântul
Ce rîde cum spulberă praful, pămîntul
Și hăuie satul de-un urlet prelung și bizar,
Iar ielele nopții aruncă cu flacări pe culmi la hotar . . .*

*Întoarce-ți privirea și pasul tău vag
Spre alte tărîmuri, sermane pribeag.*

Din cronicarii noastre.

*Bătrâne slove din a veacurilor carte,
Nădejdi, ce-ați înflorit pe bazele atâtor cronicari,
Flori adumbrite 'n evanghelia durerilor străbune,
Atâta vă miros — flori ale vremurilor mari!*

*Ca într'un vis în noaptea adâncurilor seculare
Văd parcă cum vă 'nșiruie o mână,
Un glas vă dă ființă din sughițuri, mângâiere;
Tăcute, triste vă așterne mâna tremurândă
Și-apoi fioru 'n noaptea gândurilor piere . . .
Gemea atuncea țara sub copite și hangere,
Prin codri umbre și fantome — în goană băjenarii.*

*Iar luna sângera 'n adâncuri fără zimbet, fără viață
Și 'n tropot surd legau de cal o pradă bașbuzucii și tâlharii . . .*

*Bătrâne slove din a veacurilor carte,
Nădejdi, ce-ați înflorit pe buzele atâtor cronicari,
Flori ale evangheliei străbune — voi veți trăi
În viitorime mai departe, mai departe!*

Moșii.

Din Văscău pân' la Abrud
Cântece nu se aud.
Pe-unde calcă un străin
Crește cuscută, pelin.

I.

Prin ploii și vânt pornim la drum,
Căruțe trec 'nainte, înainte . . .
Trec caravane de fantome cu ciubere,
Căiuții 'n pas cu ochii fișii în liniște, mistere;
Prin țara Moșilor — prin țara noastră
'Nainte trecem . . . dup' un pumn de pâine, pâine
Pentru un ciubăr . . .
Iar ochii noștri triști măsoară plaiuri după plaiuri
Și brazii ne întreabă . . . și brațele spre noi întind
Și apele ne 'ntreabă . . . și vălurele un cântec prind
Și munții pieptul lor în trăsnete iar îl deschid
Și gem îngândurați . . .
Că Moșii 'n țara lor stăpâni sunt doar numai pe vid . . .

— — — — —

Voi nemeși, gîzi de ieri și azi, ce-ați răsărit din ale vieții adânci genuni,
Voi, ce întindeți mâna după ale noastre plaiuri,
Dup' ale noastre inimi și sărmanii noști plămâni,
Înlături — voi vampiri cu-al vosť mefistofelic rinjet de stăpâni,
Căci blăstămul de Moș vă scuipe ale aurului minuni! . . .
Avem și noi o lege a noastră scrisă pe-ale brazdei falduri,
Pe osia istoriei străbune:
Din sufletele tari înmuguresc doar oamenii cei buni,
Prin tine pierе mâine — acel, ce astăzi te răpune!

II.

Ai noastră-s munții și pădurile,
Potecile și văgăunile
Și bradul și stejarul
Și stânca și izvorul
Și căsulia și ogorul!
Vampiri setoși de aur și pământ,
În seva lor voi capul l-ați înfipt până în fund,
În fund
Și ni-ați luat... și leagănul din prag
Și tot și tot ce ni-i mai drag...
Destul, destul!
Nimic mai mult!
Al nostru-i tot ce e în voi
Și orice bulgăre ce-l cară furii,
Voinicii munți sunt doar plămânii noștri,
Iar apele prințarul sânge — carnea... verdele pădurii.
Vampiri ai aurului, ce-l sugeți din plămânul nost'
Și-l aruncați în vânt, în beciuri și taverne,
V'am săturat, destul... afară scoateți capul vost',
Înlături oarde de omizi — pân' aste mâini
N'or răsturna toți munții peste voi,
Pân' aste mâini de Moși nu vă vor face una cu pământul,
Pân' robii nu li-or arăta stăpânilor unde li-i iadul și mormântul...

Reverii.

I.

Dela viață spre mormânt.

Topit în vid,
 În praful auriu al vremilor,
 În splenul calm al viselor
 Sunt eu
 Și-atâtea patimi — patimile mele,
 Livide și blânde
 Demult au adormit
 În praful amintirilor,
 Sub spuza anilor
 Aevea învălitate.
 Un suflet stâns
 Sunt azi,
 Ce-abia mai fumegă,
 Ce-a ars și-a ars
 Între atâtea candelă,
 Ce pâlpâie abia
 Și 'ncet se stâng...
 Voi candelă, —
 Regrete, resemnări — sfioase candelă
 Între miresme, veștedele flori
 Ale atâtor visuri și amintiri,
 Ale atâtor patimi ce au ars
 Și 'n flacări mari s'au mistuit —
 Abia vă simt,
 Vă simt în mine fumegând,
 În sufletul meu fumegând...

— — — — —
 O ce Metusalem bătrân, bătrân,
 Tăcut și rece la al veșniciei sân,
 Al mamei noastre sân,
 Firav și rece... aruncat de-al toamnei vânt,
 Când aripa-i mă 'nghite

Și tăcerea mă acopere
 Cu o piatră de mormânt!
 E 'ntâia viață ce o știu,
 Ce-mi fâlșăie și-o pierd
 Încet... departe 'n noaptea umbrelor,
 Ce-acopere și veșnicia
 Și lumina sorilor,
 În care nu deschide nime vre o geană
 Și toate dorm în praful auriu... 'ntr'o lume diafană.

*

II.

Dela mormânt spre viață.

Și 'n haosul, prin care am pipăit
 Tăcerea grea a unei tainiți de mormânt,
 Simțit am cum un punct
 Se mișcă 'n lutu-mi cadaveric
 Și cum prin vinele dospite
 Se mișcă 'ncet misteriosul punct chimeric,
 Simt cum iar genele mi se deschid,
 Cum sparg c' un pumn găoacea unui zid
 Și zbor ca fluturele 'n soare,
 Spre-a doua viață — spre acelaș soare.
 Simt cum viața crește 'n vine
 În valuri-valuri,
 Cum dintr'un nucleu-punct
 Îmi crește carnea 'n sus și 'n jos pe mine
 Curată, fragedă — a unui tânăr flăcăiandru,
 Cu patimi noi, ursuze,
 Cu pieptul lat și pasul larg și tandru;
 Văd cum îmi rîde soarele prin lunci și pe răzoare
 Și cum iluziile — flori încărcate de polen și de splendoare
 Mă chiamă 'n larg, iarăși în larg —
 Cu ochii 'n sus spre-un enigmatic, nou zenit
 Cu ochii 'n zarea adâncă a imperiului Lumină,
 Clar, azuriu și blând
 De-asupra sumbrelor caverne ale imperiului de umbre,
 Din nou spre alte lumi, de viață însorite

În calmul verde-purpuriu al reveriilor idilic aromite.
Ciorchine albe de petale
Spânzură din crâng,
Iar în polen se scald' agale
Sfioase libelule
— Șăgalnicele mele doruri —
Ce iarăși dau în pârg.
Și în al visurilor zumzet
Sint cum se mișcă nou-mi suflet,
Cum patimile-mi cresc iar încropite,
Cum ard iar buzele-mi de doruri pârguite,
Sint cum viața arde 'n vinele-mi iar pline,
Cum patimile îmi surid ca mândrele ciorchine . . .
 Și aripile îmi resfir
 Ca un ursuz zefir
 Prin flori, prin lunci, prin crâng —
 Prin al vieții crâng . . .

Prin cimitir.

Ca un duhovnic blând
 Mă poartă gândul pîntre cruci,
 Mă strecur pîntre vise pale, tot mai pale
 S' ajung pîn' la cărarea de sub nuci.
 Ici șoapte de verbine, colò buchete șterse
 Cu slove ronțăite de ai vremii colți nesățioși,
 Ici cruci cu brațele întinse stau parcă ar cere
 Din al vieții nalt zenit
 Duhovnica tăcere 'n noaptea unui înfinit . . .
 Pe marginea unui mormânt
 Suratele o țarcă 'și-le chiamă,
 Trei corbi cu clonțu 'ntins se leagănă în vînt
 După un os ascuns în ierburi — uitat, neisprăvit . . .
 Și 'n pasul rar după un gând ca dup' un dric
 Mă plînge viața într'un lung fior,
 Cu ochii stinși privesc cum cască 'n mine
 Adâncul sumbru al nimicniciei
 În tainicile cripte ale eului rătăcitor.
 Cobor, cobor
 Și parcă 'n mine tot mai adânc cobor
 Și 'n cripta mea mă simt fără viață,
 Ușor — tot mai ușor,
 Iar clipele trec peste mine 'n valuri-vălurele
 Ducând 'naintea vracul vieții și al visurilor mele.

— — — — —
 La marginea unui mormânt
 Eu nopții mele un osana-i cânt
 Și după dricul gândului izbăvitor
 Tăcut eu capu-mi plec . . . și între vis și viață
 Cărarea caut . . . încotrova . . .
 Quo vadis . . . eule rătăcitor?

Un glas din infern...

I.

Un glas din infern:

În necuprinsul scund,
— În care toți, toți sorii nu pătrund,
În care limbile bătrânului pământ
În negre visuri și tăcere se topesc —
Aicea-i omul acea hârcă fără de cuvânt,
Crâmpai de oase, ce se mișcă,
Scârțâie 'mbrăcate 'n pelițe de umbre,
Cu rînjetul nervos și pasul de fantome sumbre.
Aici dospim de mii și mii de veacuri
În uriașii lui plămâni,
Ascunși de orice strop de soare,
În volbura de vremuri milenare,
În haosul adânc, ascuns
În universalul altui haos,
În care ani și umbre ning,
De-aici eu vreau
În sus, în sus spre soare,
Departate spre-ale vieții largi hotare
Și voiu străpunge 'n sus infernul
Ca raza dulce a unui vis
Pe-un cer de-azur, de paradis.
În sus, în sus
Ieși azi din mucedele oase
Tu suflet fără viață,
Tu viață fără suflet,
Tu umil gând!
Ca un ecou să te audă
Viața în intrepidu-i imperiu,
Ori de viază încă dincolo plăpândul soare
Și sora lui, tăcuta lună,
Ori de suntem în vremea lui Avram,
Ori de născutu-s'a Mesia, fiul lui Iehova,
Ori de-i putea aduce 'n lumea noastră slova,
Cum a furat Prometeu sâmburele sclipitor din cer
Vâslind de sus prin valurile azurii ale oceanului d'eter.

II.

Pământul:

Te-aud, te-aud
 Ca un sughiț prelung
 Din pieptul meu până la buze,
 Ca un ecou ce crește, crește 'n drumu-i lung,
 Fior ce-ai străbătut
 Din cel mai uriaș al meu imperiu,
 Scânteie ce ai răsărit din ai eternității ochi,
 Glas efemer de om:
 Mai am încă o lume, ce se mișcă
 În poala mea, pe pieptul meu,
 Ce rîde și aleargă 'n jocul trepidant mereu
 Și-acelaș soare 'n zarea argintie, tremurândă
 Și-aceeaș lună calmă, blândă
 Și-aceleași stele
 Colô pe pajiștea cerească răsfirate,
 Ca niște mioare 'n aur îmbrăcate,
 Și-acelaș suav luceafăr ca-un cioban
 Privind aevea la mioarele smălțate.
 Și-a curs, a curs demult
 Șivoiul veacurilor
 Și înainte curge
 Peste-ale omenirii generații
 Din cele vremi arhaice-patriarchale,
 Din cele vremuri antice, medievale;
 Din pieptul meu s'au scurs
 Adânc 'n abisul vecinicii
 Ale noroadelor tăcute valuri
 În noaptea timpurilor — în vecinicele valuri.

— — — — —
 Da, Prometeu mi l-a adus
 Și 'n coapsă sâmburele sclipitor el mi l-a pus.
 Să știi
 Că 'n orice pumn de humă
 Îmi picură viața ale ei eterne legi,
 Că toate îmi rotesc pe pieptu-mi scorojit,
 Că toate apele nu pentru a mea sete le înghit,
 Ci pentru omenire eu le sorb în ale mele vine
 De-acî de jos, de-acolo sus din vid,
 Că ele gâlgâie prin largul meu adânc,

*C' ades' sughiț și scuiș incandescența mea otravă,
Ce voi odată mi-ați numit-o blăstămata lavă.*

— — — — —
*'Napoi, n'am loc sub soare,
Căci pentru orice fir stă timpul locul să-l măsoare;
Pe-al vieții val de a pluti în sus
E ca și-un strop ce-ar soarbe valul
Care râde și-l înghite
În jos cu el săltând . . .*

*

III.

Timpuł:

*Întoarce-te,
Tu ce din noaptea vecinicii ai sosit,
Acolo, unde altă 'mpărăție
Pământului odată i-am zidit
Acolo, und' se scurge înfinitu 'n înfinit;
'Napoi, întoarce-te de-aci sub soare,
Căci eu sunt timpul ce creez
Ale lumilor hotare, ale abisului adâncuri,
Stăpânul nevăzut și necreat
Al neființelor și al ființelor.
Acolo e infernul cu-ale tăcerii ziduri,
Cu-al fiicei mele tron, ce vă acopere
Cu ale ei priviri: e buna mea fiică vecinicia,
Stăpâna ce-am trimis-o să-mi zidească 'mpărăția.*

— — — — —
*Ecou din alte lumi cu alte legi,
Din ochii-mi reci tu-atâtea le 'nșelegi! . . .*

Pentru pământ.

Ce ziduri reci!

*Lumina azi o clipă doară o văzui,
Tăcerea besnei îmi tot picură otravă 'n carne
Și toate oasele îmi sunt de lemn.
De zece ani rotesc deasupra vieții taciturn,
În zece ani eu n'am trăit o clipă 'n negrul turn
Și 'n lanțurile grele abia mă simt, un vierme blând
Ce-abia se mișcă, viața sa din propriu-i eu sugând.*

Ca niște corbi flămânzi

*Simt cum păgâne gânduri fâlțâie în jur
Și 'n bolnavul meu craniu îmi ronțăie într'una,
Cum fierb fiorii 'n sânge și oasele-mi trosnesc în lanț,
Cum pe picioare mă ridică... cum viața-mi gâlgăie 'n adânc
În pieptul cât un munte cu arma la oblânc...*

— — — — —
*O clipe straniu, ce nebun e acel ce se ascunde 'n spuza unui gând,
Ce două vieți trăit-a și între ele moare 'n lanțuri surizând!*

*Pentru pământ... s'a dus el în pământ,
Iar eu sunt mortul încă viu în aste ziduri de mormânt.*

— — — — —
*Tu blăstămată mână, voi ochi avizi de tigru
Ce noapte v'a mânat pe scundele poteci,
Ce v'am greșit?... Ce blăstăm aicea v'a adus?
Căci pe cadavrul unuia... deasupra voi pe altul doar l-ați pus.
Ce mult e de atunci, ce mult... când într'o vară ceva mi-a cobit,
Când moartea de aproape pe amândoi ea ne-a pândit!*

Ce ziduri reci!

*Pe patul scurt m' acopere iar noaptea cu aripile-i reci
Și 'n mine cade o besnă adâncă, sumbră
Și nici o mână nu vrea să m' asculte o clipă iar să mă ridic
Să-mi fac o cruce... la chipul lui să mă închin...
Să-l văd iar bun și blând... sermanul meu vecin!*

— — — — —
*O clipe straniu... nu, nu pot... nu-s vrednic să mă știu 'ntre voi,
Căci a trăi în două vieți — e a-le stropi pe amândouă cu noroi.*

Fratricidul.

I.

La pândă :

Ssst... se mișcă un frunzar,
 'Nainte... poate-i el... întinde-te tu mână,
 Împlântă-te în carnea lui... tăcerea nume să-i rămână...
 Șșșșș... nu-i el, doar frunzele de plopi își flutură argintul,
 Un blând zefir își cerne 'n crânguri mărgărintul.
 Nimic... nu-i el, un cerb de aur își întinde gîtu 'n sus spre lună
 Și 'n mugetul său lung durerea vrea el să i-o spună...
 Și pe potecă 'n jos la marginea pădurii
 Mă poartă 'n sus și 'n jos Țiorii
 Năprasnic clocotind în sufletu-mi avid
 De sânge, carne, ... 'n lanțurile grele ale urii.
 Îi simt în tâmpole, mâini, picioare, 'n ochi —
 Cum îmi plesnesc și curg vechi răni,
 Cum viermii amintirii rod în spuma de miasme și păcat
 Pentru acel ce-și zice frate și în carnea mea
 Ca un păgân de ani de zile 'n ea s'a săturat.
 Nemernic, tu — ce mi-ai furat ogorul cu falsele hrisoave,
 Ce mi-ai batjocurit livada mănând s'o calce slugile și caii,
 Ce mi-ai batjocorit nevasta și-ai vrut să rîdă 'ntregul sat
 Și-ai mei copii de pe islaz cu biciul i-ai mînat!
 Ha, înlături tu — ce pe poteci îmi furi și lemnul din pădure,
 Afară ieși tu fiară din tușiș să te sărut cu o săcure,
 Azi dinții 'n tine, 'n carne și în oase să-i împlânt,
 Iar măruntaiele cu amîndouă mâini să le frămînt;
 Din mârșavul tău sânge să bea a nopții neagră știmă
 Și gura ta să Ți-o împlu azi cu propria ta carne,
 Să te arunc apoi în cripta negrului păcat,
 În gura acelei prăpăstii, în care cel mai drag copil ieri mi l-ai aruncat.

Ssst... ceva iar s'a mișcat
 Și mâna parc' o simt iar lângă coapsă,
 Aproape-mai aproape... dup' un ulm la pândă.
 Ard ochii mei punctând prin colțurile singuratice, bizare,

Cu gându 'nfipt în spasmul unei clipe,
 Din care parte o să-mi răsară capul blăstămatei fiare,
 Al aceluia, ce-și zice frate, care 'mi ține sub piciorul lui moșia
 Și m'a târit în besna urii, 'n care ard și eu și casa — sărăcia.

Ssst, . . . nu, nu-i el.
 Un vânt sărută frunzele în dungă
 Tivind tăcerea nopții și gândurile 'n rânduri-rânduri,
 Când ale arinilor fantome se clatină pe pajști și pe culmi
 Și brațele le 'ntind spre al lunii alb polen . . .

*

II.

Omorul:

Ceas târziu de noapte,
 În zări se 'mplântă
 Din înălțimi o stea,
 'N al firii dom pădurile încep o rugăciune
 Pentru un suflet undeva — ce trup-și târie încă o clipă,
 Un trup cu sacrilege mâini,
 Cu ochi de lup, cu inimă de câine
 Ce-adulmecă pe lungi poteci
 Ori de mai simte azi
 Un strop de viaț' și pentru mâine.
 Cu pas ușor se strecură prin crâng
 Și ochii-i pipăie potecile prin luminis
 Cum ar putea să iasă furul din desis.
 Cu mâinile nervoase pintre perdelele de frunze
 Își caută drum . . . 'și 'ntinde capul
 S'apuce iar ca orice om drum drept pe o cărare
 Să nu-i ia urma din pădure acel,
 De care el atâta milă n'are . . .
 Și-o umbră iese tupilându-se încet,
 Cu pasul sacrileg se strecură 'ndelet' . . .

Ha, tu ești! . . .
 Și o săcure 'n țeastă zboară, se înfige.
 În valuri gâlgăie șiroiul lung de sânge
 Și lutul cald se zbate încă

Prin iarba 'nrourată 'n gemăt horcăind.
 Curg creerii în sânge înotând,
 Svâcnește o mână încă... un smoc de iarbă căutând,
 Înțepenindu-se în țărna rece.
 Din când în când... dintr'un picior trezit
 Își scoate viața ultima fărîmă,
 Când luciul cadaveric sub ochii lunii pare
 În marginea pădurii o întinsă, rece rîmă...
 Și 'n ceas târziu de noapte
 Tăcerea 'nghite ultimele șoapte.
 Cu mâna tremurândă 'și caută fratricidul
 Săcurea lui în chiag sticlos de sânge
 Și-așa cum o zărește, roșie în clarul alb de lună,
 O buză-i tremură... încearcă semnul crucii,
 Dar înzădar...
 Căci mâna el spre frunte n'o mai poate duce;
 Svârnesc sub gene primele regrete
 Și-ar vrea să plângă... și nu poate plânge,
 Picioarele de piatră... un pas din loc nu-l duc,
 Și toate, toate gândurile 'n mintea-i pală se usuc,
 Și 'n sufletul, ce prima dată în tainițele trupului l-ascunde,
 Un murmur îl închide adânc: de unde atât păcat, de unde?

*

III.

Fuga:

Cu mâna 'nclăștată de sângele crudei săcuri
 Își șterge sudorii și ochii-și ridică 'n zenit,
 Dar stelele una câte una 'n volbura albă s' ascund
 Și ceriu-i deodată o boltă de criptă — și ochiul cernit
 În suflet se 'ntoarce și caută 'n adâncul său scund
 Cărarea spre viață sau moarte —
 Piciorul încearcă să-l rupă din loc și în goană să fugă, să fugă
 Acolo, undeva — departe, departe
 Ascuns 'ntre ale vieții desigurii.
 ... Decdată din locu-i se smulge cu barda în mână
 Și gândurile 'n aripi îl urcă, 'l coboară
 Prin lunci și poteci, 'nainte îl mână, îl mână;
 Dar luna din urmă c' un nor îi ascunde iar calea
 Și ochiul își pierde în goană cărarea și satul
 Și stâna și casa... ascunsu-i-a luna azi valea

Și munții și câmpii, azi nu-i mai cunoaște,
 Când știma de noapte și umbrele-i limbi
 Din urmă îl iau, după el se întind
 Și sufletu-i parcă din trup îl desprind.
 L-alungă păraiele 'u murmurul lung,
 Tăcerea i 'mplântă fiorii și sângeră timidu-i gând
 Și-o umbră din urmă l-ajunge... un blăstăm scuișând
 Iar el înainte în goană își duce a vieții fărîmă
 Și fuge cu lună cu tot... cu lunci și păduri
 În fuga de groază, cu inima 'n picurii crudei săcuri.
 Se surpă pământul sub pasu-i de umbră-fantomă
 Și negre genuni îi cască sub ochii ce-l mână, îl mână,
 Iar viața îi fulgeră din clipă în clipă
 Și moartea 'l lovește în tâmpole, pe frunte cu umbra-i aripă.
 Și-o geană i deschide 'nainte năvalnicul ochiu
 Și-o apă-i s'arată cu luciul ei blând
 Și trudnicu-i pas... îi caută un strop pentru gură.
 — În liniștea nopții — o clipă parcă se 'ndură —
 Dar apa-i o neagră genune... iar lutu-i în besna adâncă
 Și apa-i din gură... sunt colții de stâncă

Din broabede de nori, c' o nouă salbă albă-roză
 Târziu pe somnoroase culmi 'și 'ntinde ziua degetele-i de vestală,
 La pieptu-i alb sărută lunci, păduri și solitarele cărări,
 În albul calm topind în gene atâtea vise 'n depărtări...
 Din paianjenii de neguri și de visuri suride un pumn de case — satul.
 Pe ulițe viața l-a strigat pe fiecare, câte-o poartă se întredeschide,
 În brațele ei albe îl sărută ziua lung pe fiecare,
 Numai la poarta scundă a săracului perdeaua peste gene o întinde
 Și inima în umbre o ascunde...
 Pe prag copiii lui cu mâinile întinse
 Se 'nceaștă lung în sânul larg de mamă:
 „De ce plângi tu atât, că tata vine doară, mamă?“

Bolnavă de dragoste.

Pe-al prispei colț
 Stă singură.
 Prin degetele-i pale, moi
 De-atâtea ori cosița-și drege,
 De-atâtea ori o-aruncă înapoi
 Și ochii-i murmură... o lume fără lege.
 Iar trupu-i tot
 Un lut, ce îl acopere
 O brumă de vieață
 C'un suflet stâns
 Sub giulgiu-i greu, de piatră.
 Azi ochii-i grei
 Abia îi poartă 'n bătătură,
 Un dor bolnav
 Din când în când
 Spre poartă-i cere,
 Pe uliță îi fură...
 Și-n freamăt lung
 Pornit-a prin iluzii și regrete
 Că mii de clipe nu-i ajung
 Iubirea să-și îmbete...

Și-o sete-i arde lutul cald
 Și bulbii-i tremură și buzele s'aprind,
 Iar ochii joacă 'n zarea de smarald,
 În freamătul firavelor visări
 Din ale vieții depărtări...

Dar înzădar.
 Bolnavi și triști
 Se 'ntorc iar ochii 'n bătătură.
 Nimic nu i-au adus
 Nici dela poartă,
 Nici din colțul cel de șură
 ...Și ca 'ntr'un vis se stâng
 În tremurândeale ei gene
 Potecile,
 Idilele
 Atâtor sări cu luuă 'n crâng...

Plânga o caterincă.

*Pe lângă ferestuica mea
Plânga o caterincă . . .
Iar stropii grei
În suflet îmi cădeau,
Stropi calzi și reci
Ce-adânc în mine lunecau . . .
Plânga o caterincă
Într'un târziu de noapte,
Iar valurile ei din crâng în crâng
Poleiul alb al visurilor îl stropiau . . .
Departe 'n fund de uliți
Tăcerea 'mi fură caterinca,
Iar boabele de tril încet-încet se stâng . . .*

*Și totuși parcă
În mine încă le aud
Cum lung sughită, 'n tremolo cum plâng...*

Între clipe.

Departa l-a zărit șireata
Pe cărăruia spre livadă,
Posacă joac' într'un picior
Ascunsă dup' un nuc
Ca nime să n'o vadă.
În mâna ei potop de păpădie,
L-așteaptă aproape ca să-i vie.
Și în al gândurilor zor
Din sânii-i albi o strigă un fior
Cum să-i arunce 'n ochii lui
Atât potop de păpădie.
Și gândurile în adâncu-i
În valuri-valuri cresc
Și ochii-i tot mai mari o 'ntreabă
În zimbetul lor fecioresc . . .

Da . . . nu . . . și iarăși nu
Și cel din urmă nu
Îl stringe între gene . . .

Și tot mai pală-i scapă mâna
Și 'ntregul pumn de păpădie
Prin degete îi scapătă iar la pământ
Cu ultimul ei gând . . .
Și într'o clipă i-a încremenit piciorul ai posac
Și iarăși . . . toate, toate dorurile-i tac . . .

Cântecele tinereții.

I.

Parcă te văd tu tinereță,
Parcă te văd ici blândă ca o luncă,
Colo ca un cătun în puful roz de floare,
Ici albe mâini ce după mine aruncă
Petalele unei vieți din crângul alb de soare . . .

Te simt . . . un tremolo atât de aproape
Și parcă te aud de cine știe unde . . .
Și lung te strig, te sorb între pleoape
Ca un fior adânc de cine știe unde . . .

II.

Eram copil și nu știam ce-s anii . . .
Plăpând atunci jucam în soare,
Eram băiat și nu știam ce-s anii . . .
Că viața e un cântec — ropot în vârtoare.

Și iarăși ani au mai trecut
Când viața m'a strigat . . . și m'a durut . . .

Era 'ntr'o noapte albă ca o spumă
Când două brațe moi pe-o bancă solitară
Pe după gît m'au strins așa în glumă . . .
Și-atunci
Am rîs și-am plîns pe cărăruia solitară . . .

III.

Atâtea flori am strâns și eu și tu,
Nevinovate — rîsetele tale
Sprințară glumă jocul îmi păru
'N obrazii tăi să 'ngrop două petale.

Deodată simții că ochiu-i turburat
Și un sughit adânc din piept răzbate
Și-atunci
Am plîns și eu și tu întâiașdat'
Și inimile noastre încercate . . .

Atâtea flori am strâns și eu și tu
Și-atât de mândru jocul îmi păru . . .

IV.

Nici un cuvânt azi buza ta nu a rostit,
 Din ochii turburi simt cum fulguie broboane de tăcere
 Și 'ncet s'aștern, încet în sufletu-mi trudit,
 Iar clipele abia le-aud din zidurile de mistere.

N'am șovăit... iubind în mine am tăcut
 Și ochii tăi luat-u-i-am cu mine 'n fiecare sară
 Și poate tu nici azi nu știi cum m'a durut
 Tăcerea mea .. și poate cum am plâns și eu întâiaoară...

V.

Suspină lung o floare 'n glastră
 Și palide petale 'ncetul cad,
 Azi moare o dragoste buiastră...
 Cad fulgii albi în al durerii vad.

Cum plânge o inimă'n surdină
 În al regretelor adânc abis!
 Se stinge o rază de lumină
 ... Polenul auriu al unui vis ...

VI.

Se scutur nuferii pe baltă
 Și-arinii freamătă pe cărării,
 În prag crescut-a iarbă 'naltă
 Și cântecu-a murit pe buza lui.

De când te-ai dus, au plâns vecinii,
 Iar el la schit a 'mbătrânit,
 La poartă-i cresc azi mărăcinii,
 Sermane mori... fiindcă ai iubit!

Frumoasa safului.

*E singură în casă, nime'n bătătură.
Zăvorul ușii 'ncet l-a tras,
Nu pentrucă e fată mare
Ori vr'un flăcău ar sta
Colò în colț de șură,
Nu... nici pentrucă pe prag
Șoptitu-i-a azi mama ochi în ochi
De ceasuri rele, de diochi...
Nu.*

— — — — —
*Ușoară ca o libelulă
Sărută orice colț cu ale ei priviri,
Din zor de mâini — un rai de casă...
Și pîntre gânduri simte parcă al nădejdirilor zefir,
Cum ale dragostei petale 'n largurile vieții se resfir'...*

— — — — —
*Departa în oglindă chipul își măsoară
Și ochii îi întoarce când spre umeri, înainte,
Când spre spate... și iarăși îi încearcă și-i măsoară
Zimbind sprințară de sub gene... cum ar fi mai bine.
Șireți apoi îi poartă spre umărul ei nud
Și buza o întredeschide între două roze prinse în ciorchine
Și șoapte scapătă... din jocul ochilor de fată,
Iar brațu-i alb spre-oglinďă 'ncet, ușor l-întinde,
Apoi spre salbă-l duce așa cu gestul larg de alintată.
Un pas... și oglinda 'și prinde iarăși între degetele-i moi
Și-o potrivește între glastre să-și vadă bine nuferii amândoi
Cum saltă 'ntre altițe, cum se ridic' și cum i 'ndoaie,
Cum inima-i buiastră scapără 'ntre doruri și iluzii,
Cum viața-i arde 'n carnea albă-roză.
Pe pieptu-i plin — statuie albă de madonă —
Se satură flămânde raze 'n dulcea reveriilor splendoare,
Dar toate mor... în carnea dulce și ispititoare.*

Încet iar ochii îi ridică și îi poartă 'n jurul unui gând,
Pe orice pune mâna, îi tremură prin degete aevea lunecând.
Ca dup' un vis... în vraja unui freamăt
Din codru-adânc de doruri și de visuri
Încet iar ochii îi ridică... din spasmul lung
Și veștedele ei priviri din jur...
Când fluturi din cireși se furișă pîntre sfioase glastre...
Și îi sărută pieptu-i alb... furându-i mierea inimei buiaștre...

Și iar zăvoru 'l trage înapoi
Privind din prag spre soare
Și în grădina, unde floare lângă floare
Din mâna ei a răsărit,
Acolo, unde liliacul-mire lâng' alui mireasă iasomia
Lung îi suride în tăcerea lungei reverii
'N ale grădinii draperii... roze-albe-violete draperii...

Mijea o floare ...

Mijea o floare în fereastră
Când ai tăcerii stropi, stropi reci
Pe trudnicele gene lunecau,
Iar buzele ca un potir setos
Un răsărit de lună așteptau ...
Mijea o floare la fereastră
Și inima o auziam într'o surdină rară
Cum picură 'n auurgul trist pe o chitară.
Mijea o floare în fereastră
Cu ochii stinși și moi — lângă un liliac
Ce-i răspundea în fâlfâiri
Stropind tăcerea visurilor pale
Și-adâncul unei veste de iubiri.
Mijea o floare... flori de ochi, de buze
În zimbetele calme ale unui răsărit de lună,
Când dorurile freamătă în visele ce stau s'apună ...
Eram străin, când eu pe uliți am trecut
Și din surdina vieții parcă un fior atunci l-am priceput ...
Eram copil ... viața atunci cu ochii după mine,
Din flori și ochi atât am înțeles... că eu m'am renăscut pe mine...

Cuprinsul.

	Pag.
<i>Ecourile Veacurilor (Poemul Nașterii României)</i>	
I—IX	3
<i>Lui Eftimie Murgu, marele bănățean</i>	21
<i>La biserică</i>	22
<i>...Și celor din morminte viață dăruindu-le</i>	23
<i>Vecernie</i>	24
<i>Stăpâne</i>	25
<i>Glasul pământului</i>	26
<i>Crepusculare I—VI</i>	27
<i>Pe cărări</i>	30
<i>Lună</i>	31
<i>Noaptea la stână</i>	32
<i>Moara fermecată</i>	33
<i>Târziu de noapte</i>	34
<i>Dimineața</i>	35
<i>Prin sat</i>	36
<i>Secetă</i>	37
<i>După ploaie</i>	38
<i>La coasă</i>	39
<i>La secerat</i>	40
<i>Toamnă</i>	41
<i>Peisaj polar</i>	42
<i>Vrăjitoarea</i>	43
<i>Din cronicarii noștri</i>	44
<i>Moșii I—II</i>	45
<i>Reverii I—II</i>	47
<i>Prin cimitir</i>	50
<i>Un glas din infern I—III</i>	51
<i>Pentru pământ</i>	54
<i>Fratricidul I—III</i>	55
<i>Bolnavă de dragoste</i>	59
<i>Plângea o caterincă</i>	60
<i>Între clipe</i>	61
<i>Cântecel tinereții I—VI</i>	62
<i>Frumoasa satului</i>	64
<i>Mișea o floare</i>	66

BIII
18

De acelaș autor:

- „**Graiul bănățean**“ (Studii și cercetări), Ed. „Cartea Românească“, Sucurs. Timișoara 1926 Prețul 75 lei.
 „**Mărgăritarele Banatului**“, Ed. „Cartea Românească“, Sucursala Timișoara 1925 Prețul 35 lei.
 „**Tălmăciri din liricii germani contemporani**“ (Antologie), Ed. „Cartea Românească“, Sucurs. Timișoara 1926 Prețul 35 lei.
 „**Cântecele mele**“ Ediția II. Ed. „Cartea Rom.“ București 1927, Prețul 85 lei.
 „**Trei palării de damă**“, comedie trad. după Siraudin — A. Brentano. Ed. „Cartea Românească“, București 1926 Prețul 18 lei.

Biblioteca Folcloristică a Banatului

(Sub direcția: Lucian Costin):

No. 1: Doine și romanze	} Prețul 12 lei.
No. 2: Balade	
No. 3: Basme și istorioare	
No. 4: Basme și istorioare	
No. 5: Legende	
No. 6: Strigături la joc	
No. 7: Snoave	
No. 8: Anecdote	

Geografice:

- „**Relieful României**“, Ed. „Cartea Rom.“, București 1925 . . . Prețul 30 lei.
 „**Din lumea polară**“, Ed. „Cartea Românească“, Sucursala Timișoara 1929 Prețul 65 lei.

Epuizate:

- „**Vulcanii și cutremurele în concepția celor vechi**“, Ed. Soc. Reg. de Geografie, București 1921.
 „**Basme, istorioare, legende și anecdote**“, Ed. „Cartea Românească“, Sucursala Timișoara 1925.

In pregătire:

- „**Studii asupra folclorului bănățean**“. Partea I.
 „**Chestiuni geografice la Greci și Roma**“ (doctrină antică.)

Prețul L

170 lei